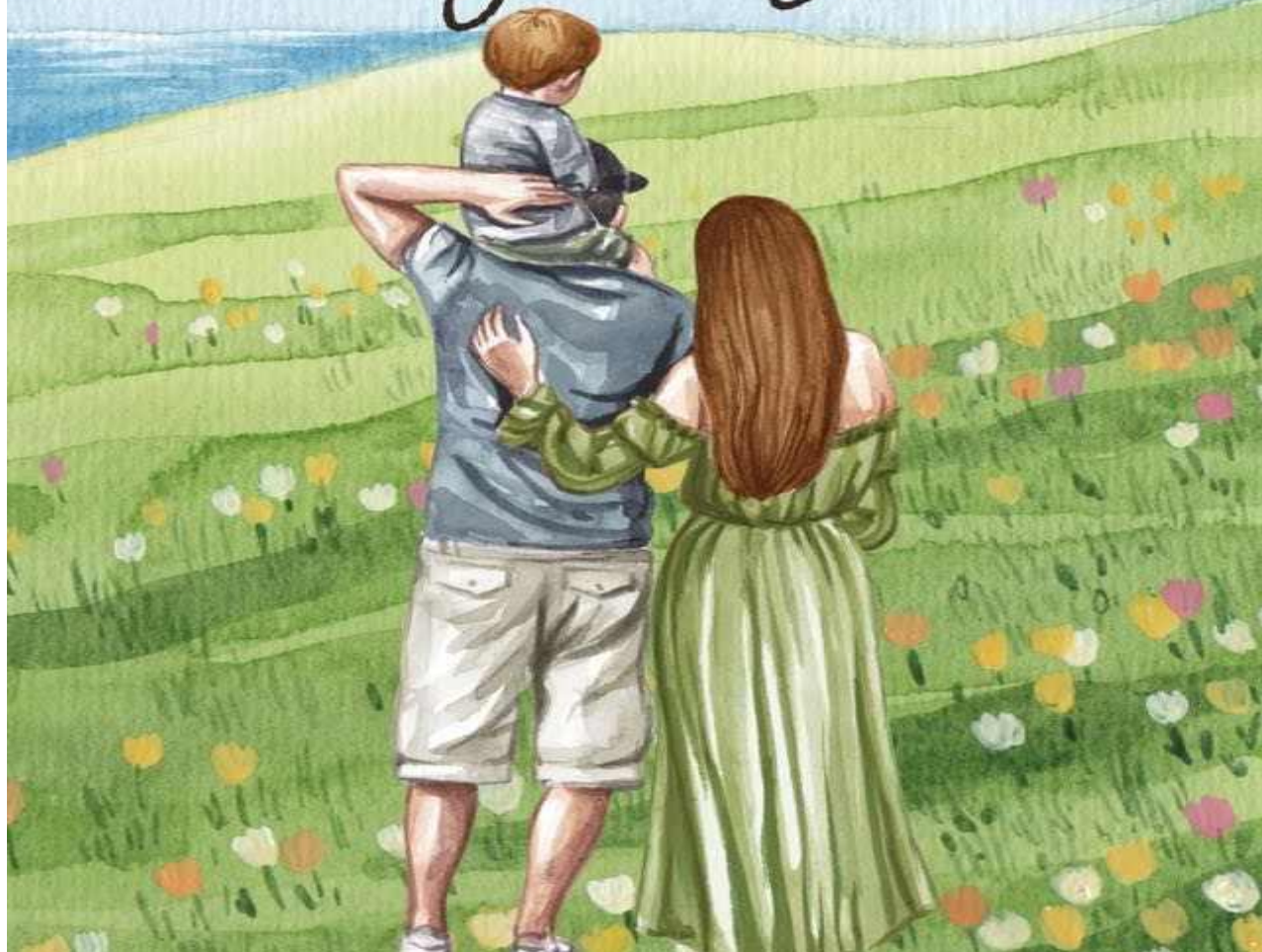

Isinulat nina
Janecel Sayat, Hanna Jane Tormes, Joy Mariscotes,
Aileen Olivares, Kyle Angelo Molina

Ikakawang Silahis ng Pagtangi

KABANATA 1

“SIMULA NG PAG - IBIG”

“Love is sweeter the second time around” yan ang madalas kong marinig sa mga sikat na palabas na napanood ko sa telebisyon. Sa aking pananaw ay hindi ito totoo dahil bakit nga ba bibigyan pa ng pangalawang pagkakataon ang mga bagay na sinayang na noong una pa lang. Mga bagay na dapat noong nariyan pa ay pinahalagahan na ang mga bagay na sana ay mas pinalalim pa.

“Constanciandra Valeria” malakas na tawag sa akin ng aking guro

Agad akong napabulalas sa aking pagkakayuko. Nakatulog pala ako sa loob ng klase

“Ang lakas naman ng loob mo na matulog sa klase ko” hiyaw sa akin ng aking math teacher na si Mrs. Garcia

“Sorry po, ma’am” yun na lamang ang aking nasambit sa aking guro.

“Maupo ka na” ani ma’am

Wala na akong iba pang sinabi kundi ang pag upo na lamang at makinig.

“Hoyyy friend, ano nanaman ba ginawa mo kagabi ang mukhang puyat na puyat ka?” tanong ni elyse, isa sa matalik kong kaibigan

“Naku, kakapanood ko to ng telenovela” wika ko

“Ano ba yan, friend. Humaling na humaling ka nanaman sa pinapanood mo kaya mainit nanaman ang dugo sa iyo ng ating terror teacher” mahabang sabi sa akin ni elyse

Wala na akong iba pang ginawa kundi ang dumeritso na lang sa canteen para naman mahimasmasan ako sa ginawa kong kabobohan kanina.

CANTEEN...

“ay, ang haba naman ng pila” reklamo ni elyse

“Parang di ka naman sanay, eh lagi naman na ganyan ang eksena sa canteen” pabiro kong wika sa kanya

“Sabagay” pasimangot niyang sagot

Habang nasa pila kami ay bigla na lang biglang may kumalabog sa isang parte ng canteen...

“BOOOOOOOGGGSSSSHHH” malakas na kalabog ng pagtumba ng lalaki sa harapan ko

“ ano ba yan!” gulat na wika ko sa lalaki sa harapan ko

Dahan dahan itong tumayo at pinagpagan ang damit na animo’y walang nangyari.

“Pasensiya na miss. Ito kasing kaibigan ko itinulak ako bigla” paliwanag ng lalake

“Ah ganun ba” pagsang ayon ko

“ ako nga pala si Akihiro Lopez” pakilala ng lalaki

Naguguluhan ako sa mga pangyayaring iyon kaya hindi ko siya sinagot. Buong akala ko ay pinagtitripan lamang ako ng lalaking iyon kaya hinayaan ko na lamang siya sa kaniyang mga ginagawa. Agad akong umalis at kumuha ng pagkain ko ng hindi nililingon ang lalaking nagpakilala sa akin kanina.

HIRO’S P.O.V

Tahimik ako sa aking inuupuan habang nakatanaw sa dalaga kanina. Si andra, matagal ko na siyang nakikita sa paaralan ngunit wala akong lakas ng loob na kausapin siya. Kanina pag pasok ko mismo sa canteen ay siya ang bumungad sa akin. Nakasimangot at mukhang may iniisip na kung ano man kaya naman ay sinadya kong matapilok at tumumba sa harapan niya para sana ay patawanin siya ngunit mukhang wala iyong epekto. Nagpakilala ako sa kanya ngunit hindi niya man lang ako sinagot o tinignan, basta na lang siyang umalis sa harap ko.

“Uyyy, pre. Ang lalim naman yata ng iniisip mo” wika ng isa kong kaibigan

“Tsk!” bulalas ko

“wag mo naman masyadong dibdibin ang mga bagay bagay baka nagulat lang kaya hindi ka kinibo kanina” dugtong pa niya

“Manahimik ka nga” inis na sabi ko sa kanya

“Naku mukhang seryoso nga ang aking kaibigan sa nag iisang andra valeria” pang iinis pa nito

Hindi na lang ako kumibo at nagpatuloy na lang sa aking pagkain.

Ako si Akihiro Lopez, hiro for short. Matagal ko ng gusto si andra. Simula pa noong first grade kami ng high school ngunit wala akong lakas ng loob para magpakilala sa kanya dahil isa siya sa kilalang babae sa paaralan namin. Inipon ko pa ang lakas ng loob ko ng matagal na panahon para magpakilala sa kanya pero mukhang nareject agad ako sa unang pagkakataon. Wala mang nangyari sa unang pagkakataon ay buo pa rin ang loob ko na subukan sa pangalawa, pangatlo, pang- apat na pagkakataon pa yan.

Isang araw, habang naglalakad ako sa hallway ng paaralan, nakita ko si Andra na mag-isa sa isang tabi, nagbabasa ng libro. Napalakas ang tibok ng puso ko at napuno ng determinasyon. Lumapit ako kay Andra nang may ngiti sa labi at mariin na sinimulang,

"Hi, Andra! Ako si Hiro, matagal na kitang gusto..." subalit bigla siyang pinutol ni Andra.

"Hindi mo kailangang magpakilala ulit, Hiro. Kilala kita simula pa noong first year high school tayo. Ang totoo, hindi ko lang alam kung paano simulan ang pag-usap sa'yo noon," sagot ni Andra habang nakangiti.

Napangiti si ako sa kanyang pagsagot at naramdaman ang bigat ng dibdib na biglang nawala. Sa wakas, nagkaroon na siya ng pagkakataon na makilala ng mas mabuti si Andra at makipag-ugnayan sa kanya nang mas malapit. nakaktuwa na kahit na may mga pagkakataong nabigo ako, hindi ako pinanghinaan ng loob at patuloy na ipinakita ang

kagustuhan kong makilala siyang muli. Hindi ko alam na kilala na niya ako dati pa pero nang malaman ko iyon ay labis ang aking tuwa dahil dito.

“Ahhh, talaga, akala ko kasi hindi mo man lang alam na nabubuhay ang isang hiro lopez sa paaralan na ito” nahihiya ngunit pabiro kong wika sa kaniya. Bigla siyang tumawa. “*Ang ganda niya*” wika ko sa aking isipan ng masilayan ang kanyang mga tawa.

“Ah, kung hindi mo mamasamain pwede ba kitang yayain kumain sa labas?” lakas loob kong anyaya sa kaniya. Wala na akong pakialam kung hindi siya pumayag basta ang sa akin lang ay yayain siya habang may pagkakataon pa. Ayokong sayangin ang oras na ito na matagal ko ng hinihintay.

“Pwede naman” nakangiting wika ni andra

“Talaga?!! Pwede ba kitang hintayin mamaya pagkatapos ng klase?” tanong ko sa kanya

“Sige” wika ni andra at nagpaalam na aalis na dahil may pasok pa siya sa mga oras na iyon. Sobrang tuwa ang naramdaman ko ng sa wakas ay makakasama ko na siyang kumain.

Hindi mawala ang aking mga ngiti hanggang sa pagpasok ko sa aking silid-aralan.

“Mukhang may magandang nangyari” wika ng isa kong kaibigan

“Ganito pala ang pakiramdam na ang matagal ko ng crush ay makakasama ko mamayang kumain” kilig na kilig na wika ko

“Yunnnnn!!” masayang sigaw ng aking mga barkada

“Sa wakas, pare. Nagbunga na rin ang matagal mong paghihintay” masayang wika ng aking kaibigan

“*Torpe no more*” ani pa nila

Hindi ko na sila pinakinggan dahil nakatuon na ang isip ko para mamaya kasama si andra.

KABANATA 2

“PANGARAP NA BINUO”

Pagkatapos ng klase, nagkasundo sina Hiro at Andra na magkita para sa isang simpleng lakad. Pinili nilang magpunta sa isang malapit na cafe sa labas ng paaralan. Sa loob ng cafe, masayang nagkwentuhan sina Hiro at Andra habang nagpapalitan ng mga kuwento tungkol sa kanilang mga sarili at sa mga nangyayari sa paaralan.

Habang naglalakad sila pauwi, napag desisyunan nilang magkasama na maghapunan sa isang karinderya malapit sa kanilang mga bahay. Doon, mas lalo pa nilang nakilala ang isa't isa habang nagtutulungan sa pagpili ng mga ulam at nagpapalitan ng mga kalokohan at pangaral mula sa kanilang mga magulang.

“Alam mo ba, Andra, minsan, sinasabi ng tatay ko na ang pag-aaral ay importante pero hindi dapat nakakalimutan ang pagiging masaya habang nag-aaral.” wika ni hiro

“Totoo 'yan, Hiro! Ganyan din ang sinasabi ng nanay ko. Sabi niya, importante rin ang balanse sa buhay. Hindi lang pag-aaral ang mahalaga kundi ang maging masaya rin habang ginagawa ang mga bagay na mahalaga.” tugon naman ni andra

“Oo nga, pareho tayo ng mga magulang. Siguro dapat nating pakinggan sila, 'no?”

“Oo naman! Ang sarap lang talaga sa pakiramdam na may mga magulang tayo na nagmamahal at nagbibigay ng payo sa atin.” sagot pa ni andra

“Oo, nakakagaan ng loob. Pero, alam mo bang minsan, tuwing may exam, parang nagiging kalmot ang puso ko sa nerbiyos?” wika ni hiro

“Ay, ganyan din ako, Hiro! Pero sabi ng nanay ko, normal lang 'yon. Ang importante, gawin natin ang best natin at huwag tayong matakot magkamali. Kaya natin 'to!” sagot naman ni andra.

“Salamat nga pala” wika ni hiro

“Para saan?” tanong naman ni andra

“Dahil sa pagpayag mo na kumain tayo sa labas. Buong akala ko kasi ay hindi mo ako papansinin” ani hiro

“Ano ka ba?, hindi naman ako ganyan” ani naman ni andra

“Matagal akong naghihintay ng pagkakataon para yayain ka, matagal kong inipon ang lakas ng loob na mayroon ako para sayo” paliwanag pa nito

Wala ng sinabi pa si andra ngunit masaya siya sa mga oras na iyon na tapat sa kanya si hiro.

Sa dulo ng gabi, habang nagpapalakas ng loob si Hiro, hiniling niya kay Andra na maging kanyang kasama sa isang opisyal na pagde-date.

"Andra, gusto mo bang maging kasama ko sa isang mas opisyal na pagde-date sa susunod na Sabado? Ako ang bahala sa lahat ng mga detalye," aniya habang nakangiti.

Tumingin si Andra kay Hiro na may ngiti rin sa kanyang mga labi at sumagot, "Oo, Hiro, gusto ko 'yon. Excited na ako."

Sa pagpayag ni Andra, napuno ng saya at kasiyahan si Hiro. Alam niya na ito na ang simula ng isang espesyal na pagtutulungan at pagkakaibigan na maaaring maging mas higit pa sa panaginip niya.

5 years later...

Naging mas lalo pang matatag ang relasyon nina Hiro at Andra. Sa bawat araw na lumipas, mas lalo nilang nakilala ang isa't isa at naging mas malalim ang kanilang pagmamahalan.

“love , punta tayo sa park?” anyaya ni hiro

“Saang park?” tanong naman ni andra

“Sa paborito mong park, sa sabado” aniya

“Sige ba” excited na wika ni andra

Walang kamalay malay si andra na ito na ang simula ng kanilang pagbubuklod bilang isang ganap na panghabang buhay

SABADO

Sa isang maganda at tahimik na park, sa ilalim ng mga puno na sagana sa mga bulaklak at may daloy ng malambot na simoy ng hangin, dala-dala ni Hiro ang singsing na may hawak na mga bulaklak na sariwang galing sa hardin. Nang makarating sila sa isang tiyak na lugar na puno ng romantikong aura, tumigil sila upang magpahinga at mamangha sa ganda ng paligid. Biglang tumigil si Hiro at tumingin kay Andra nang may ngiti sa kanyang mga labi.

"Hindi ko na kayang itago pa ang nararamdaman ko, Andra," sabi ni Hiro nang may halong kaba sa boses.

"Mula pa noong unang araw na makilala kita, alam ko nang ikaw ang aking hinahanap-hanap. Ikaw ang nagbibigay ng liwanag sa aking mundo at puno ng pag-asa ang aking mga pangarap kapag kasama kita." dugtong pa nito. Hinaplos niya ang kamay ni Andra, saka binuksan ang kahon ng singsing.

"Andra, ikaw ang nais kong makasama habang buhay. Hindi ko kaya ang buhay na wala ka. Kaya't ngayon, sa harap ng langit at ng kalikasan, gusto ko sanang tanungin: Pakakasalan mo ba ako at maging kasama ko sa bawat hakbang na tatahakin natin sa hinaharap?"

"Andra, love, mahal, *will you marry me?* Tanong ni hiro habang nakaluhod sa harap ni andra na hawak hawak ang singsing.

Habang binubuksan ni Hiro ang kahon, sumilip ang araw sa kanilang mga mata, nagbibigay ng liwanag sa kanilang mga mukha habang ang mga bulaklak sa paligid ay parang sumasayaw sa indak ng hangin.

Nanginginig ang mga kamay ni Hiro, hindi sa takot, kundi sa damdamin ng kasiyahan at pagmamahal na naglalaho sa kanyang puso. Ang sagot ni Andra ay ang pinakahihintay na sagot sa kanyang buhay.

“Yes!” masayang sagot ni andra kay hiro

Masaya nilang hinagkan at niyakap ng mahigpit ang bawat isa. Sa pagyakap na puno ng pagmamahal, alam nilang handa silang harapin ang anuman ang darating sa kanilang buhay, basta't magkasama sila.

KABANATA 3

“PAG IISANG DIBDIB”

Marahan at emosyonal ang mga hakbang ni andra papasok sa simbahan kasama ang kanyang ama. May mga luha ang gumigilid sa kanyang mga mata dahil sa kanyang labis na kasiyahan at pagmamahal sa taong naghihintay na may ngiti sa kanyang mga labi. Ang kanyang magiging asawa na naghihintay sa unahang bahagi ng simbahan. Habang papsok siya ay tila silang dalawa na lang ang kanyang tanging nakikita at wala ng iba pa

"Andra, napakaganda mo," bulong ni Hiro habang hinahawakan ang kamay ng kanyang babaeng minamahal.

Ngumiti si Andra ng mahinhin. "Salamat, Hiro. Ikaw rin, napakagwapo mo ngayon."

Tumunog ang kampana, nagpahiwatig na ang seremonya ay magsisimula na. Naglakad patungo sa altar.

"Mahal, ngayon ay hawak na natin ang hinaharap natin," sabi ni Hiro habang hinahaplos ang kamay ni Andra.

"Tama ka, Hiro. Handa na akong maging iyong kabiyak habang buhay," tugon ni Andra na puno ng pag-asa.

Nagsimula na ang seremonya. Habang nagtutulungan silang dalawa, tila nawawala ang lahat ng kanilang mga pag-aalala at lungkot. Ang mga titik ng pangako ay bumagsak mula sa kanilang mga labi, nagpapatibay ng kanilang pag-ibig sa isa't isa.

"Sa hirap at ginhawa, sa sakit at kaligayahan, ako ay mananatiling tapat sa iyo hanggang sa dulo ng aking mga araw," mariing sabi ni Hiro, tumitingin ng direkta sa mga mata ni Andra.

"At ikaw lamang ang aking pipiliin, sa bawat sandali ng aking buhay," tugon ni Andra, na puno ng pag-ibig at determinasyon.

Sa pagtugon ni Andra, tila humupa ang lahat ng ingay sa paligid. Ang bawat salita ay bumabalot sa simbahan ng isang matamis na pangako ng pagmamahal at

katapatan. Habang hawak ni Hiro ang kamay ni Andra, tila mabilis na naglipas ang oras sa kanilang dalawa. Sa sandaling iyon, wala nang ibang makahahadlang sa kanilang pagmamahalan.

"Tayo'y magtutulungan at magtatawanan sa mga araw na darating, hindi ba?" sabi ni Hiro, na puno ng pag-asa para sa kanilang kinabukasan.

"Tunay 'yan, Hiro. Kasama mo, handa akong harapin ang anumang pagsubok na darating sa ating buhay," sagot ni Andra, na puno ng tiwala sa kanyang asawa.

Sa pagsara ng seremonya, ang simbahan ay puno ng kasiyahan at pag-ibig. Ang araw na iyon ay hindi lamang nagwakas sa kanilang pagiging magkasintahan, kundi nagmarka rin ng simula ng kanilang bagong buhay bilang mag-asawa. Handa silang harapin ang anuman ang hatid ng bukas, basta't magkasama sila, walang anumang pagsubok ang hindi nila malalampasan. Naglakad silang palabas ng simbahan, at habang sila'y papunta sa reception venue, ang mga bata sa paligid ay nagtatanghal ng isang sayaw sa kanilang pagdating, nagpapalibot sa kanila ng ligaya at kasiyahan. Sa loob ng venue, ang musika ay umiikot habang ang mga bisita ay sumasayaw sa kanilang mga paboritong awitin. Ang haplos ng kamay ng mag-asawa ay nagpapakita ng kanilang labis na kasiyahan, habang ang kanilang mga ngiti ay nagpapahayag ng walang hanggang pagmamahalan. Pagdating ng gabi, ang pagtatapos ng kasal ay nagbigay-daan sa isang magarang pagsasalo. Ang mga ilaw na naglalaro sa paligid ay nagbigay ng romantikong atmospera habang ang mga bisita ay nagbabahagi ng kanilang mga kwento at kasiyahan para sa bagong kasal.

"Isa sa hindi ko malilimutang araw ng buhay ko, mahal" wika ni Andra

Isang araw na puno ng saya at panibagong bukas ang kanilang naranasan. Isang alaalang hindi malilimutan kaylan man.

KABANATA 4

"UNANG PAGSUBOK"

Sabi nila matatawag kang pamilya kung kayo ay may anak na ngunit maituturing mo pa bang mag asawa ang taong nangakong sa hirap at ginhawa ngunit bigla rin nawala

"Hiro, mahal, may magandang balita ako sa'yo," bulong ni Andra habang angiti ang kanyang mga mata.

"Talaga? Ano 'yon, mahal?" tanong ni Hiro na puno ng kuryosidad.

"Buntis ako, Hiro! Tatay ka na!" biglang sabi ni Andra, sabay yakap sa kanyang asawa.

Napasinghap si Hiro sa gulat at tuwa. "Talaga? Oh, mahal, ito ang pinakamagandang balita na narinig ko! Magiging magaling na ama ako, pangako ko 'yan."

Masayang masaya sila sa balitang ito kaya agd silang pumunta sa ospital para magpacheck up.

"Congratulations, you're 3 weeks pregnant, mrs. lopez" masayang balita ng doctor

"3 weeks? Kung ganun kailan po siya manganganak? Masayang tanong ni hiro

"October 20 ang inaasahan nating due date ng asawa niyo"

Sa sumunod na mga linggo ay alagang alaga siya ni hiro. Regular din ang kanyang prenatal check up at lagi siyang sinasamahan ng kanyang asawang si hiro.

"Mahal, magpahinga ka muna kaya? Wag ka muna magtrabaho para naman mas malusog si baby paglabas niya" wika ni hiro

"Ok naman ako, mahak.at hindi naman maselan ang pagbubuntis ko. Wag kang mag alala inaalagaan ko naman ang sarili ko para kay baby" paliwanag naman ni andra sa kaniyang asawa

"Nag aalala lang kasi ako baka masyado kang mapagod sa trabaho mo at makaapekto ito sa baby natin" wika ni hiro

"Don't worry mahal walang mangyayaring masama sa akin" paninigurado ni andra kay hiro

Kinabukasan, habang abala si andra sa pag aasikaso sa kanyang sarili para sana ay pumasok sa kanyang trabaho ay unti-unting nag-iba ang pakiramdam ni Andra hindi niya napansin na unti-unti na niyang binibigyan ng mas maraming oras at pansin ang kanyang karera kaysa sa kanyang kalusugan at sa kanilang pamilya.

Isang araw, habang nagmamadali si Andra sa isang mahalagang pulong, bigla siyang napagod at naramdaman niyang may hindi karaniwang nararamdaman sa kanyang katawan. Hindi na niya natiis ang sakit at nagdesisyon na umuwi at magpahinga.

"Nakakabahala ka na, Andra. Dapat mong bigyan ng pansin ang iyong kalusugan," paalala ni Hiro sa kanya nang mag-uusap sila pagkatapos ng insidente.

Ngunit sa kabila ng paalalang ito, hindi pa rin natigil si Andra sa pagiging abala sa kanyang trabaho. At isang gabi, habang nag-aayos siya ng mga dokumento sa kanilang tahanan, bigla na lamang siyang nagtamo ng matinding kirot sa kanyang puson.

"Hiro, Hiro!" sigaw ni Andra sa gulat at sa sobrang sakit.

Agad na niyang inihatid si Andra sa ospital. Ngunit sa kabila ng lahat ng kanilang mga pag-aalala at panalangin, nalaman nilang sa hindi inaasahang pangyayari, nakunan si Andra.

"Paumanhin ngunit hindi na kinayang kumapit pa ng baby" yun na lamang ang nasabi ng Doctor kay hiro.

Matapos ang matinding pangyayari, nakahiga si Hiro sa tabi ni Andra sa hospital bed. Ang kanyang mga mata'y puno ng luha habang hawak-hawak ang kamay ni Andra.

"Mahal... Mahal kita. Mahal na mahal kita," bulong ni Hiro habang ang kanyang tinig ay pumupunit sa lungkot.

Nanginginig ang mga labi ni Andra habang tinitingnan si Hiro. "Hiro... pasensya ka na... pasensya ka na..." ang kanyang mahinang pagsasalita ay naglalaman ng pangungulila at lungkot.

Hindi na napigilan ni Hiro ang kanyang mga luha. Sa harap ni Andra, naging hayag ang kanyang sakit at pagdadalamhati. "Anak natin, Andra... nawala ang anak natin," wika niya sa pagpigil sa boses na pumipiyok.

"Sorry, I'm sorry. Hiro" iyak ni Andra kay Hiro

Sa pagdating sa kanilang tahanan pagkatapos ng trahedya sa ospital, nagsimulang mag-alaga si Hiro kay Andra. Nagluto siya ng kanyang paboritong pagkain, inayos ang kanyang mga kumot, at inasikaso ang lahat ng mga bagay na maaaring makatulong sa pagpapahinga ni Andra.

Ngunit kahit na maalaga si Hiro, may isang bagay na hindi niya magawa: kausapin si Andra. Sa tuwing titingin siya sa kanyang asawa, nararamdaman niya ang bigat ng pagkawala ng kanilang anak. Hindi niya alam kung paano simulan ang pag-uusap. Ang salita ay tila nagiging sagabal sa kanyang lalamunan, at ang takot sa posibleng reaksiyon ni Andra ay humahadlang sa kanyang pagpapahayag ng damdamin.

Sa kabilang banda, nararamdaman ni Andra ang distansya ni Hiro. Hindi siya sinasalubong ng tingin, hindi kinakausap, at tila ba iniwasan siya ng kanyang asawa. Sa kabila ng kanyang pagkalunod sa lungkot, naisip niya na baka isinisipi siya ni Hiro sa nangyaring pangyayari. Bumabalot sa kanyang puso ang sama ng loob at pagkabigo, hindi alam kung paano sisimulan ang pagtanggap sa kanilang pagkatalo bilang magulang.

"Naiintindihan mo ba kung ano'ng nangyayari, Andra? Naiintindihan mo ba kung gaano kasakit para sa akin na mawalan ng ating anak?" bulalas ni Hiro, ang kanyang tinig ay puno ng pait at lungkot.

"T-t-tyak ba akong alam ko, Hiro? Hindi mo man lang ako kinausap o kinonsulta tungkol sa anumang desisyon. Pakiramdam ko tuloy ay iniisip mo na kasalanan ko ang lahat ng ito!" sagot ni Andra, ang kanyang mga mata ay naglalaman ng kirot at pagdududa.

Hindi agad sumagot si Hiro. Ang kanyang damdamin ay labis na labis na nababalot ng pait at panghihinayang. "Hindi ko alam kung paano ko sasabihin, Andra. Ang sakit-sakit

lang talaga," aniya, ang kanyang tinig ay naglalaman ng pagkapagod at pagkasira ng loob.

"Nakakalungkot, Hiro, dahil nag-iisa akong nagdurusa sa sakit na ito. Wala kang kahit na isang salita para sa akin. Iniisip ko na nga tuloy, baka iniisip mo na kasalanan ko ang nangyari o baka hindi mo lang talaga masabi sa akin na ako ang sinisisi mo sa nangyari sa anak natin? Sabihin mo na kasalanan ko lahat," sabi ni Andra, ang kanyang mga salita ay tumagos sa puso ni Hiro.

"Andra, hindi ganun yun" wika ni hiro

"Yan naman talaga ang gusto mong sabihin hindi ba? Na kasalanan ko kung bakit wala na tayong anak ngayon?" iyak ni andra

Sa kawalan ng pag asa ni hiro na ipaliwanag ang kanyang sarili ay lumabas na lang siya sa kanilang bahay at lumayo muna habang naiwan si andra sa kanila na umiiyak.

Sa kabila ng pagsisikap ni Andra na pigilan si Hiro, hindi niya ito napigilan. Matapos ang ilang sandali ng katahimikan, biglang umalis si Hiro nang walang anumang salita. Iniwan niya si Andra na nag-iisa sa kanilang tahanan, nagmumukmok at umiiyak sa pagkawala ng kanilang anak. Nakaluhod si Andra sa sahig, ang kanyang mga mata'y pumapatak ng malalaking luha habang ang kanyang puso'y sumisigaw ng lungkot at pangungulila. Ang dating maaliwalas na bahay ay naging saksi sa kanyang nagluluksa, ang bawat sulok ay nagbigay ng alaala ng kanilang kahapon na tila ba ngayo'y nawala na. Sa kanyang pag-iyak, isang malakas na kisapmata ang kanyang naramdaman. Hindi niya akalain na magsasawa siya sa pananahimik at pangungulila, at bigla siyang nanghina sa pag-iisip ng mag-isa sa kalungkutan. Pagkaraan ng ilang oras ng pagmumukmok, naisip ni Andra na kailangan niyang kumilos. Hindi niya maaaring hayaan na ang kanyang sarili ay malugmok sa lungkot at pagkawala. Dahan-dahang tumayo si Andra at nilinis ang kanyang mga luha.

Sa kanyang desisyon na kumilos, sinimulan niyang hanapin si Hiro. Sa kabila ng kanyang sakit at lungkot, hindi niya magawang iwan ang kanyang asawa sa gitna ng kanilang pagsubok. Handa siyang harapin ang anuman ang maaaring mangyari, basta't

magkasama silang dalawa. ngunit bigo siya, hindi niya nakita ang kaniyang asawa kahit saan. Masakit at lugmok siyang bumalik sa kanilang tahanan na sa pag asa'y naroroon na ang kaniyang asawa na naghihintay sa kanya.

(Dito muna ko kila mama para hindi na tayo mag away. Usap tayo pagbalik ko) text mula kay hiro

Wala nang nagawa si andra kundi ang hintayin ang pagbabalik ng kanyang asawa.

Lumipas ang dalawang linggo...

"Krinnggggggg?!!!" tunog ng cellphone ni andra excited siyang sagutin ito sa buong akala na ito ay ang kanyang asawa ngunit hindi. Si elyse anng kanyang matalik na kaibigan

"Hiwalay na ba kayo ni hiro?" tanong ni elyse

"Ha? Bakit mo naman nasabi yan? Nagtatakang tanong ni andra

"Nakita ko kasi si hiro na nandito sa hotel may hinatid na bulaklak sa ibang maganda at mukhang mayamang babae" sumbong pa nito

"Ano?" halos hindi makapaniwalang wika ni andra habang pinipigilan ang luha sa pagpatak

"send ko sayo ang picture" sabi pa ni elyse

Elyse sent a message...

Halos gumuho ang buong katawan ni andra sakaniyang nasaksihan. Tila nilamon ng malamig na hangin ang buong katawan na bigla na lamang bumalot sa kanyang mumunting kamalayan.

KABANATA 5

“PAGLAMIG NG PAG-IBIG”

Sa pagbukas ni Hiro ng pinto ng kanilang tahanan, hindi siya inaasahang sasalubungin ng isang matinding sampal mula kay Andra. Ang sampal na iyon ay tila nagdulot ng pagsabog sa kanilang kanlungan, ang bawat sulok ay napuno ng tensyon at galit.

"Hiro! Ano itong larawan na ito?!" sigaw ni Andra, ang kanyang mga mata'y nanginginig sa galit habang iniabot ang larawan sa kanya.

Ang puso ni Hiro ay bumilis ang tibok, at ang kanyang mga mata'y puno ng pagkabigla at pagkabahala. "Mahal, paki-eksplika nga sa akin. Hindi ko alam kung ano 'yan," sabi niya, subalit ang kanyang boses ay lalim ang pagkabahala.

"Anong hindi mo alam? Hindi mo ba talaga alam na mayroon kang kasamang ibang babae dito?!" sigaw ni Andra, ang kanyang tinig ay pumapailanlang ng pait at pagkabigo.

"Mahal, pakinggan mo ako! Wala akong alam tungkol diyan, baka may pagkakamali lang sa pagkakaintindi ng larawan," depensa ni Hiro, subalit hindi na niya maabot ang puso ni Andra na puno na ng galit at pagdududa.

"Huwag mo akong lokohin, Hiro! Hindi kita kailangan pakinggan! Ano ba talaga? Saan ka ba galing? Anong ginagawa mo at bakit may kasamang ibang babae sa larawang ito?!" sigaw ni Andra, ang kanyang mga salita ay tila mga saksak na nagdudulot ng sugat sa puso ni Hiro.

"Akala ko ba mag uusap tayo pag uwi mo? akala ko ba magpapalamig lang tayo? Pero bakit sa loob ng dalawang linggo may ibang babae ka ng dinadalhan ng bulaklak?. Sumbat ni andra sa asawa

"Mahal, maniwala ka, wala akong ginagawang masama" paliwanag ni hiro ngunit sarado ang isip ni andra na pakinggan ang kaniyang asawa

"Nasasaktan ako, Hiro! Nasasaktan ako ng sobra-sobra!" ang kanyang tinig ay puno ng pag-iyak at sakit, ang kanyang mga mata'y naglalaman ng napakalaking lungkot.

"Hindi ko alam kung paano ko kayang mabuhay nang wala ang ating anak, Hiro. Iniisip ko na ba't hindi ko ba siya naalagaan ng mabuti? Bakit hindi ko ba siya naprotektahan? Lahat ng 'to, lahat ng sakit na nararamdaman ko ngayon, iniisip ko na baka dahil sa akin," ang kanyang boses ay pabagsak na pabagsak, puno ng pait at pagdududa sa sarili. Hindi alam ni Hiro kung paano siya magre-react.

"Mahal, hindi ito dahil sa'yo. Hindi mo dapat isisi sa sarili mo ang nangyari. Ako ang may kasalanan dito. Hindi ko napigilan ang mga pangyayari," aniya, ngunit hindi niya magawang mabawi ang sakit na dulot niya kay Andra.

Ngunit ang mga salita ni Hiro ay tila ba nagdagdag lamang sa sugat sa puso ni Andra. "Hindi ko alam kung paano pa kita pagkakatiwalaan muli, Hiro. Hindi ko alam kung kaya ko pang magtiwala ulit," ang kanyang boses ay pabagsak na pabagsak, puno ng sakit at pagkalungkot.

Sa kabila ng kanyang pagsusumikap na magpaliwanag at magpakita ng pagmamahal, tila ba hindi na maabot ni Hiro ang puso ni Andra na puno ng pait at galit. Ang kanyang pagtataksil ay tila ba nagdulot ng matinding sugat na hindi basta-bastang mabubura.

"hindi na napigilan ni Andra ang kanyang sarili na magdesisyon na maghiwalay sila ni Hiro. Ang sakit at galit sa kanyang puso ay tila ba hindi na kaya pang magtagal.

"Hindi na tayo para sa isa't isa, Hiro," sabi ni Andra, ang kanyang boses ay puno ng pagkalungkot at pag-iyak.

"Kahit gaano man natin subukan, hindi na natin kayang ayusin ang mga bagay-bagay. Mahal kita, pero masakit na masakit na. Kailangan nating tanggapin na hindi na tayo para sa isa't isa."

Nanatili si Hiro sa kanyang kinatatayuan, ang kanyang puso ay naglalaman ng sakit at pangungulila.

"Mahal, hindi ko kayang mawala ka. Hindi ko kayang mabuhay nang wala ka sa aking buhay," wika niya, subalit ang kanyang mga salita ay tila ba hindi na sapat upang pigilan ang desisyon ni Andra.

"Hindi na tayo magiging masaya, at sa tingin ko ay hindi na rin kita kaya pang pagkatiwalaan. Umalis ka na" wika ni andra

"Hindi, nabibigla ka lang. Mahal" wika naman ni hiro

“Hindi ako papayag, mahal na mahal kita. Ikaw ang buhay ko” wika pa hi hiro

“Umalis ka na” pakiusap ni andra

Tila wala ng nagawa si hiro kundi ang umalis muna sa bahay nila “Hindi ako titigil hangga’t hindi tayo nag kakaayos. Mahal na mahal kita” puno ng sakit at luha ang mga mata sa kanyang pag alis.

KABANATA 6

“LAMAT”

Hindi tumigil si hiro sa panunuyo at paghingi ng tawad sa kanyang asawa at pagpapaliwanag ng mga bagay bagay ngunit sarado ang isip ni andra sa anumang paliwanag ni hiro.

"Mahal, pakiusap. Bigyan mo pa ako ng isa pang pagkakataon. Hindi ko kaya ang buhay na wala ka," sambit ni Hiro, ang kanyang mga mata ay puno ng pagmamakaawa at pagmamahal.

Ngunit ang mga paliwanag at pagpapakumbaba ni Hiro ay hindi na sapat para kay Andra. Ang kanyang desisyon ay matibay na nakatayo at tila ba walang puwang para sa pagpapatawad at pagbabago.

"Hiro, pakiusap. Tigilan mo na. Masakit na masakit na," sabi ni Andra, ang kanyang tinig ay puno ng lungkot at pagkapagod.

"Hindi ako titigil, Andra. Hindi kita kayang pakawalan. Mahal kita at handa akong magbago para sa ating dalawa," ani Hiro, ang kanyang pagmamakaawa ay tila ba huling pag-asa na mabawi ang kanilang pag-ibig.

Sa gitna ng kanilang pag-uusap, ang puso ni Andra ay naglalaman ng kumpiyansa sa kanyang desisyon, ngunit sa kabila nito, hindi niya maipagkakaila ang sakit at pagmamahal na nararamdaman niya kay Hiro.

Sa loob ng halos isang buwan, hindi napagod si Hiro na bumalik-balik sa kanilang tahanan upang suyuin si Andra. Hindi niya kinalimutan ang pangako niyang hindi siya susuko hanggang sa muling mabuo ang kanilang pagsasama.

Sa bawat pagdating ni Hiro, siya'y nagdadala ng mga bulaklak, mga sulat ng pag-amin at pagmamahal, at handa siyang makinig at magbago para sa ikabubuti ng kanilang relasyon. Ang kanyang mga pagsisikap ay puno ng pagmamahal at pagpapakumbaba, handang maghintay at magbago para kay Andra.

Sa bawat pagbisita ni Hiro, ang kanilang mga pag-uusap ay nagbibigay ng pag-asa at liwanag sa kanilang pusong nagdurusa. Ang mga salitang nagmumula sa puso ni Hiro ay tila ba naglalaman ng sinseridad at pangako ng pagbabago. Sa kabila ng pagtanggì at pag-aalinlangan ni Andra, hindi nawalan ng pag-asa si Hiro. Sa bawat pagdalaw, ipinapakita niya ang kanyang pagmamahal at pangako na hindi siya susuko hanggang sa muling mabuo ang kanilang pagsasama.

Isang araw, nang makita ni Hiro si Calix, ang kaibigan ni Andra, na magkayakap sa kanilang tahanan, hindi niya napigilang mapuno ng pangamba at agam-agam ang kanyang puso. Ang unang pumasok sa kanyang isipan ay ang posibilidad na may namamagitan sa kanilang dalawa. Ang galit at pagdududa ay bumalot sa kanyang damdamin habang pinapanood niya ang magkaibigan na nag-uusap nang masaya. Hindi niya magawang pigilan ang kanyang sarili na isipin ang pinakamasamang mga bagay na maaaring mangyari. Naglakad si Hiro nang tahimik patungo sa kanilang magkaibigang magkayakap.

"Calix," bati niya ngunit ang kanyang tinig ay puno ng tensyon at pait.

Napalingon si Calix, ang kanyang mga mata'y nagpakita ng pagtataka at gulat sa pagdating ni Hiro.

"Hiro, kumusta ka na?" tanong ni Calix, ang kanyang tinig ay puno ng pagiging mabait at pag-aalala.

Nakatitig si Hiro kay Andra, ang kanyang mga mata'y naghahanap ng kasagutan sa kanyang mga agam-agam.

"Andra, ano'ng nangyayari dito?" ang kanyang tinig ay puno ng tensyon at pag-aalinlangan.

"Hiro, mali ang naiisip mo. bumisita lang saakin si calix" paliwanag ni andra ngunit tila walang naririnig si hiro na bakas sa mukha ang sakit at pait

"Pare, walang nangyayaring anuman, bumisita lang ako kay andra" paliwanag rin ni calix

"bakit?" tanong ni hiro habang marahan na ibinababa ang mga bulaklak sa sofa

"Hiro" wika ni andra

Marahang umalis si hiro sa harapan ng dalawa na puno ng sakit ang luha ang mga mata. Walang ibang iniwang salita si hiro basta na lamang siyang umalis at hinayaan na ang kanyang nakita ang maging alaala niya sa huling tagpo nila ni andra.

“Kaya ba hindi mo na ako kayang balikan dahil may pumalit na? Kaya ba ang hirap hirap mong patawarin ako dahil balak mo na talaga akong iwan? Ang sakit sakit mong mahalin, andra” wika ni hiro sa isip niya na hindi niya kailan man magawang sabihin sa kanyang asawa

“Susuko ako hindi dahil gusto kitang iwan ngunit dahil nakikita ko na mas masaya ka na wala ako sa piling mo, mahal kita at patuloy kitang mamahalin kahit nasa malayo ka pa”

Agad umuwi si hiro sa kanyang apartment na may bigat sa dibdib na dinadala kaya napagpasyahan niya na pumuntang bar upang makalimot sa sakit na kanyang nasaksihan.

Andra's P.O.V

Nang makaalis na sa bahay si calix ay agad kong tinungo sa apartment si hiro upang makapagpaliwanag sa kanyang nasaksihan. Alam kong galit siya ngunit nais ko pa rin na ayusin ito kahit na may mga bagay na hindi namin mapagkasunduan. Handa na akong patawarin siya ngunit bigla na lamang dumating si calix upang tanungin kung maayos ba ang kalagayan ko at yun na din ang oras na biglang dumating ang aking asawa para makipag ayos.

“Kriiiinnnggggg” tawag ko sa telepono ni hiro

Ngunit walang sumasagot...

Tinawagan ko ang malapit niyang kaibigan

“ahhh, hello, andra” pasigaw niyang bungad dahil mukhang nasa party ito.

“George, kasama mo ba si hiro?” tanong ko sa kabilang linya

“Ha?” muling tanong nito na mukhang lango na sa alak

“Si hiro kasama mo ba?” muling tanong ko

“Ahhh. hiro? Nandito nag iinom kasama ko” wika ni george na lasing na lasing na nga

“Saan?” muling tanong ko

“Bar. Resto and Bar. sa lagi naming pinupuntahan” sagot niya

“Sige. salamat” pagtatapos ko ng usapan

Agad akong tumungo sa nasabing lugar ni George. Katrabaho nya. Alam ko ang lugar na iyon dahil madalas si Hiro na magpaalam para kitain ang mga katrabaho niya doon.

Maingay, may nagsisigawan. Marami ng lasing. Masaya at marami ang sumasayaw sa gitna ngunit ang tanging tuon lamang ng aking mga mata ay mahanap ang aking asawa. Dahan dahan akong naglakad sa mataong lugar na iyon. Maingat at halos ayaw magkamali dahil mga lasing na rin ang mga ito. Patuloy na hinahagilap ng aking mga mata ang aking asawa. Nang sa wakas ay nakita ko na. Isang hindi katanggap tanggap ang aking nasaksihan. Si Hiro may kandong na babae at nakikipaghalikan. Sa pangalawang pagkakataon ay naroon na naman ang sakit ng dibdib na akala ko ay naghilom na. Hindi ko namalayan ang pag agos ng luha sa aking mga mata. Masakit. Sobrang sakit. Hindi na ako nag aksaya pa ng panahon para masaksihan ang kataksilan ng aking asawa. Agad akong lumabas ng bar dala dala ang sakit na dulot sa akin ng inakala kong mamahalin ako ng lubos ngunit puro pagtataksil na lamang ang ginawa sa akin. Puro sakit na animoy walang katapusan.

KABANATA 7

“DISISYON”

Sa lahat ng pinagdaanan namin sa buhay mag-asawa at pagsasama hindi talaga maiwasan ang mga pag-aaway at hindi pagkakaunawaan, maraming beses narin pinili namin hindi ito pag usapan at ayusin ka agad. May mga araw na kapag nagkaka away kami hinahayaan na lang namin na lumipas at hindi ito pag usapan. Siguro masyado rin

kaming nakampanti na akala namin na okay lang, na parte lang iyan ng pagsasama pero hindi pala masyado kaming nakampanti at nasanay na hayaan na lang na ganito na lang.

“ Ayoko na Hiro pagod na pagod na ako tama na! sigaw ko sa kanya habang umiiyak. Palagi na lang ba tayong ganito hindi ko na kaya ayoko na, wala narin naman saysay itong pagsasama natin eh mahinang dagdag na saad ko sa kanya.”

“Anong walang saysay? Ano na naman ba ang nangyayari sa iyo bakit nagkaka ganyan ka na naman. Pasigaw na sagot naman niya sa akin galit narin, Tungkol na naman ba ito sa babaeng iyon, dagdag na tanong nito sa akin. Ilang beses ko ba sa iyo sasabihin na walang namamagitan sa aming dalawa at kustomer ko lamang siya, nanghihinang saad nito sa akin.”

Hinarap ko siya na umiiyak parin, hindi lang ito tungkol sa babaeng iyon hindi mo ba nakikita na hindi na okay sa atin ang pagsasamang ito palagi na lang tayo nag aaway, ni hindi ko na nga maalala kung kailan huli tayong nagsamang kumain eh. Ayoko na hindi ito ‘yong buhay na inakala pinangarap ko sa atin sigaw ko ulit sa kanya.

“Ganon ganon na lang ba ‘yon Andra mas pipiliin mo na tapusin na lamang ito, ganito ba ang paraan na gusto mo hindi mo lang ba naisip ang pinagsamahan natin, wala na lang ba talaga ‘yon sayo panunumbat nito sa akin.”

“Anong pinagsasabi mong wala! Hiro hindi mo alam kung gaano ito sa akin kahirap, akala mo ba gusto ko ito dahil lang ayaw ko na hindi mo ako naiintindihan eh”, nahihirapan na sigaw ko sa kanya!.

“Kaya nga ipaintindi mo sakín Andra kasi hindi ko talaga maintindihan. Alam ko sa sarili ko na wala akong ginagawang mali o masama sa pagsasama natin na ang binebentang mo sa akin na may babae ako ay hindi totoo alam mo yan nangako ako sayo diba. Kaya ano ba ito bakit umabot tayo sa ganito Andra”, saad nito sa mahinang boses sa akin.

“Huwag ka ng magsinungaling. Kitang kita ng dalawa kong mga mata kung anong ginawa mo.” iyak ko sa kanya dahil nakukuha niya pang magsinungaling sa kabila ng lahat ng nalalaman ko.

“Bakit Andra hindi ba natin ito maayos na magkasamang dalawa at mas pipiliin mo na maghiwalay na lang tayo, bakit ito ang gusto mo at desisyon mo.” galit ngunit nasasaktan na wika ni hiro

“Hiro, hindi ko na kaya. Mas masasaktan lang tayo kung ganito. Hindi na ito makakabuti pa para sa atin. Hiro, hindi lang ito para sa akin para sa atin ito, kailangan hanapin ko muna ang sarili ko masyado akong nawala sa pagsasamang ito gusto kong subukan na mas unahin na muna ang sarili ko, gusto kong magsimula ulit ng panibago yung hindi ganito, kasi ayoko ng ganito Hiro hindi ito nakakabuti sa akin nawawala ako sa sarili ko sa pagsasamang ito sana maintindihan mo naman ako”. Iyak kong paliwanag sa kanya

“Iyan na ba talaga ang desisyon mo, Andra”.mahinang tanong nito sa akin.

Tumango lang ako sa kanya bilang tugon.

“Kung ganon wala narin naman akong magagawa mukhang buo na rin naman ang desisyon mo pilitin ko man na huwag mangyari ito kung yan ang gusto mo ano pang magagawa ko.” Iyon na lamang ang huling sinabi niya sa akin bago ako tinalikuran at pumasok na sa kabilang kwarto.

Natutulala ako ako saglit tila pinoproceso pa rin ang nangyari pumayag na siya sa desisyon ko na tapusin muna ito, pero bakit tila ba biglang nahirapan at nasaktan ako diba ito naman ang gusto ko ang tapusin na ito at mag hiwalay na kami. Mabigat ang hakbang ko na pumunta sa kwarto namin para ayusin na ang mga gamit na dadalhin ko, plano ko na sa kaibigan muna ako tutuloy ngayong naghiwalay na kami.

Nakatulog ako sa nangyari kagabi, hindi ko namalayan na sa sobrang pag iyak ko ay nakatulog ako kaya naman pagka gising ko gumayak na ako para maghanda na sa pag alis. Bumaba muna ako sa kusina para maghanda ng makakain, pagbaba ko katahimikan agad ang bumungad sa akin sa buong kabahayan sinilip ko rin ang garahe at nakitang

wala na doon ang sasakyan ni Hiro kaya batid ko na umalis na ito. Nagkibit balik ko na lang ito.

Pagkatapos kong kumain bumalik na ako sa kwarto para kunin na ang mga maleta na dadalhin ko at sa ganong pangyayari tuluyan ko na nga na nilisan ang bahay na pinangarap namin na magiging tahanan ng pamilya namin, huling sulyap ang ginawa ko bago tuluyan ng umalis bitbit ang desisyon na sana hindi ko pagsisihan.

KABANATA 8

“PANIBAGONG BUKAS”

Bitbit ang desisyon na ginawa, panibagong bukas na naman ang haharapin ko na hindi ko na kasama ang asawa ko. Pagkatapos ng nangyaring ‘yon katulad na lamang ng plano ko nangyari nga ito. Narito ako ngayon nakikitira sa bahay ng kaibigan ko na si Elyse,

siya rin ang nakakita kay Hiro at sa babae niya kaya hindi ko talaga maintindihan kung bakit tinatangi pa ni Hiro kaya doon ako mas nasaktan at humantong sa desisyong ito.

“Elyse, pasensya na kung dito muna ako makikituloy,ha, wala pa kasi akong nahahanap na pwedeng rentahan, Eh”, mahinang saad ko sa kaibigan.

“Ano bang pinagsasabi mo,Andra, di ba sabi ko naman sayo okay lang na dito ka muna, tsaka wala naman akong kasama dito ah, hindi mo na kailangan na humanap pa ng ibang matutuluyan dito ka na lang banayad naman na sagot ni Elyse sa akin.”

Naging magaan ‘yon para sa akin at masaya narin na kahit papaano may kaibigan ako na masasandalan lalo pa sa ngayon na may pinagdadaan ako. Hindi ko alam ang gagawin ko kung wala si Elyse na kaibigan ko, na kahit lugmok ako ngayon at nahihirapan hindi niya ako iniwan at hinayaan.

“Anong plano mo na sa ngayon na naghiwalay na kayo ni Hiro, paano ‘yong bahay niyo diba sa inyo yon ibebenta niyo ba?”, sunod sunod na tanong ng kaibigan ko sa akin.

“Hindi namin ibebenta ‘yon”, pag iling ko pa sa kaibigan ko na si Elyse.

Hindi ko alam kung paano at ano ang desisyon niya tungkol sa bagay na iyan, ayoko munang isipin, ayoko munang dagdagan pa ang problema ko, gusto ko lang naman na mapag isa muna at hanapin ang sarili ko dahil sa ilang taon na pagsasama namin pakiramdam ko na nawala ako sa sarili ko na masyado akong naging kampante na akala ko okay lang ang lahat hanggang sa parehas na kaming naubos at sumuko na lang.

“Andra naiintindihan kita alam ko na bago ka humantong sa desisyong ito pinag isipan mo munang mabuti ito kasi ako mismo ang saksi sa pagmamahal ninyo kaya ako rin mismo hindi makapaniwala na mangyayari ito sa inyo. Dati akala ko ang perpekto na ng pagsasama niyo na kayo na talaga hanggang dulo, pero may mga bagay parin talaga na akala natin ‘yon na pero hindi pa pala.” paliwanag ni elyse

Tiningnan ko ang kaibigan ko habang nagsasalita ito, napaisip narin ako na oo nga akala ko kami ba talaga akala ko perpekto na talaga pagsasama namin kasi 'yon ang palaging sinasabi sa amin ng mga kaibigan at kakilala namin na ang saya saya at perpekto raw ng pagsasama namin. Wala na tayong magagawa nangyari na eh mahinang saad ko sa kaibigan, ang gusto ko na lang ngayon magsimula ng panibago at harapin ang hamon ng buhay ng magisa at lampasan ito tipid na ngiti ko sa kaibigan.

“Basta nandito lang ako Andra alam mo ‘yan”, sabay hila at yakap sa akin ng mahigpit “sasamahan kitang harapin ang hamon ng buhay, haharapin natin itong magkasama at pagtatagumpayan natin ito”. mahinang bulong sa akin habang magka yakap parin.

Sinuklian ko ito ng mahigpit na yakap at napapikit na lang din kasabay ng pagtulo ng mga luha ko, haharapin ko ang mga susunod na araw ng mas malakas at mas matapang sa pagkakataong ito pangako ko sa sarili ko.

KABANATA 9

“BAGONG PAG-ASA”

Pagkatapos ng mga pagsubok at hamon na dumaan at nangyari sa buhay ko, mas lalong lumakas ang loob ko na labanan at lagpasan ito. Alam ko sa sarili ko na sa kabila ng mga hindi magandang nangyari sa akin may maganda at bagong pag- asa ang

naghihintay sa akin. Kaya kahit gaano pa ito kahirap at katagal hihintayin ko talaga ito makamtan lang ang pag-asa na ninanais ng puso ko.

Makalipas ang ilang buwan na tuluyang paghihiwalay namin nagpatuloy ang buhay ng bawat isa sa amin. Pagkatapos ng ilang araw na pag iyak at pagmumukmok tuluyan na akong bumangon para sa bagong pag-asa, naisip ko na kung mag mumukmok lang ako rito mas lalo lang akong mahihirapan, kaya naman inabala ko a sarili ko at naisipan na mag apply din sa pinagtatrabahuhan ni Elyse, may sapat na ipon narin naman ako para mabuhay pero mas gusto ko na abalahin at maging busy ang buhay ko ng sa ganon hindi ako mag isip ng kung ano ano.

“Sigurado ka ba talaga na gusto mo mag trabaho? tanong ulit sa akin ni Elyse wari ko’y ika sampung tanong na nito sa akin, kaya naman napailing na lang ako sa kaibigan.”

“Oo naman, bakit naman hindi tska wala naman akong ginagawa dito eh na boboring lang ako mas okay na ‘yon na may pagka abalahan ako diba. Tska bakit ba parang ayaw mo akong magtrabaho ayaw mo non magkasama tayo mas madadagdagan ang bonding natin, sa trabaho nga lang”, pahabol na dagdag ko sa kanya sabay tawa.

Nangyari nga ang mga plano ko kung saan nag trabaho nga ako sa opisina na pinagtatrabahuhan din ni Elyse, masasabi ko na kayang kaya ko naman ang trabaho dahil hindi naman mabigat ito at kahit papaano kaya ko namang gawin mas okay na ito para maging abala ako at huwag akong mag isip ng kung ano ano at madali rin akong maka move on sa nangyari sa amin ni Hiro.

Sa pagtatrabaho ko may mga nakikilala rin akong bagong kaibigan masaya naman ako at mababait sila sa akin kahit bago lang ako kaya kahit papaano hindi ako nahihirapan na mag adjust sa trabaho

Sa ilang buwan na nakapokus lang ako sa sarili ko may mga pagkakataon na naiisip ko parin naman si Hiro at kung minsan hindi maiwasan na matanong at mabangit siya ng mga kaibigan ko sa akin, at kapag nangyari iyon kibit balik na lang ang tangi kong nagagawa. Hindi naman talaga iyon maiiwasan eh lalo na at saksi rin sila sa pagsasama

namin noon na akala rin nila tulad ko na perpekto na ang relasyon namin ni Hiro pero wala eh ganun talaga may bagay talaga na mahirap ipilit.

Napailing na lamang ako sa sarili ko sa mga naiisip ko kaya naman pinangako ko sa sarili ko na lahat muna ng gagawin ko naka pokus muna sa ikabubuti ng sarili ko. Inabala ko ang sarili ko sa pagtatarabaho at paggawa ng mga bagay na makakapag pasaya sa akin kung minsan lumalabas akong magisa upang kumain mag shopping para mapasaya at hindi ako mag isip ng kung ano ano. May mga pagkakataon na niyayaya ko si Elyse pero masyado rin itong abala kaya hindi ko na iniistorbo.

Kapag araw din ng linggo sinisigurado ko na pumupunta sa sunday service simula ng niyaya ako dito ng isang kaibigan ko nagustuhan ko na.Mas lalong luminaw ang aking isipan sa mga nangyayari sa akin. Mas lumapit din ang relasyon ko sa Panginoon kung saan lahat ng problema at pinag dadaanan ko sa buhay ay ipinagkatiwala ko na lamang ito sa kanya. Dito mas lalong gumaan ang pakiramdam ko dahil sa mga tao na tumutulong at nakakasama ko sa sunday service na ito kaya naman mas lalong sumaya pa ang puso ko dahil sa kabila ng mga pangit at malungkot na nangyari sa buhay ko may sumibol na panibagong pag asa na tutulong sa akin para bumangon ulit.

KABANATA 10

“PAGNINILAY”

Sa pagkakataong ito na nangyayari sa buhay ko masasabi ko na kahit papaano okay na ako, kahit na alam ko na may kulang kuntento na ako. Alam ko na hindi naman perpekto ang buhay ng tao at may mga pagkakataon talaga na sinusubok tayo ng

pagkakataon. Madaling araw na at gising pa rin ako, hindi ako makatulog, dinalaw na naman ako ng pangungulila kaya naisipan ko na bumangon at lumabas na lang muna para uminom ng tea at tumambay sa balkonahe. Tanaw ko sa paligid ang magandang city lights habang umiinom ako ng tea bigla na lang sumagi sa isipan ko si Hiro, ano kaya ang ginagawa niya ngayon alam ko naman na sa bahay pa rin naman namin siya umuuwi eh. Natawa na lamang ako sa sarili ko kung bakit naiisip ko ang mga bagay na ito. Ito naman ang gusto ko, eh. Ako naman 'yong nakipaghiwalay sa kanya kaya bakit nagkaka ganito ako.

Buong akala ko ay okay na ako. Na nakakausad na ako sa desisyon na aming ginawa, kaya diko maintindihan ang sarili ko kung bakit ako nagkaganito. Sa ilang buwan na magkahiwalay kami dito ko naisip at natanto na mahirap pala talaga siguro masyado akong nasanay na katuwang ko siya sa lahat ng bagay at magkasama kaming dalawa.

Bumalik din ang mga ala ala ko noong magkasama pa kami lalo na 'yong masasayang pagkakataon na 'yon, animoy sariwa pa ang lahat ng mga alaala hindi naging perpekto ang pagsasama namin pero masasabi ko na sa mga unang taon naming magkatuwang ay hindi malilimutan dahil 'yon ang isa sa masasayang araw sa buhay ko, namin ni Hiro. Doon kami nagplano para sa amin at sa magiging pamilya namin. Ngunit wala, bakit nga ba kami humantong sa ganito? bakit nangyari ito sa amin?. Mali ba ang desisyon na ginawa ko na mas pinili ko ang sarili ko sa pagkakataong ito? Mali ba na mas unahin ko muna ang sarili ko kasya sa ayusin at isalba ang pagsasama namin? Masyado ba akong naging makasarili sa pagkakataong ito?. Iyan ang mga tanong na naglalaro sa isipan ko ngayong nakatanaw ako sa kalawakan.

Kinabukasan, tanghali na akong nagising dahil nahirapan din akong nakatulog kagabi. Hindi ko na naabutan si Elyse paggising ko wari ko umalis na ito. Napailing na lang ako sa kaibigan ko na kahit linggo pumapasok pa rin sa trabaho. Nag ayos na lang din ako ng sarili ko at hinanda ang mga gagamitin ko bago ako bumaba para kumain.

Araw ng linggo ngayon kaya aalis ako para mag attend ng sunday service sa simbahan namin kaya excited ako. Mabigat din ang nararamdaman ko ngayon dahil sa mga naisip ko kagabi kaya mabuti na lang din na pupunta ako ngayon sa simbahan namin para mag nilay nilay sa mga nangyayari sa akin. Pagdating ko sa simbahan si Calix na agad ang sumalubong sa akin na ngiti agad ang sinalubong sa akin.

“Magandang umaga Andra kumusta ka na? pagbati agad nito sa akin sabay yakap. Sinuklian ko naman ang yakap ng kaibigan.”

Pagkatapos ng kamustahan pumasok narin kami sa loob dahil magsisimula narin, bumati na lang din ako sa ilang mga kakilala at kaibigan sa simbahan bago umapo na para makinig na sa aming pastor. Habang nakikinig kay pastor mas lalo akong napaisip dahil tungkol ito sa buhay pag aasawa kung saan sinabi ni pastor na walang perpektong pagsasama sa buhay pag aasawa at dumadaan sa mga pagsubok at hamon sa buhay at ang importante raw na sa kabila ng hamon na binabato sa pagsasama ninyo parehas ninyong piliin na lumaban at ayusin ito. Sa simpleng mga salita na sinabi ni pastor sa amin hindi ko maiwasan na mapaluha dahil masyado akong naka relate sa mga sinasabi niya hindi ko maiwasan na isipin si Hiro at ang pinagsamahan namin.

KABANATA 11

“BAGONG PAG- IBIG”

Pagkatapos ng sunday service namin uuwi na sana ako ng bigla akong yayainni Calix na lumabas at magkape muna sa isang malapit na coffee shop, hindi na sana ako

papayag pa dahil hindi pa rin ako makaahon sa mga sinabi sa amin ni pastor. Natapos na lang ito na nakatulala pa rin ako dahil pilit ko pinoproseso ang mga bagay bagay.

“ Andra, bakit tulala ka dyan? kanina pa tapos si pastor sa sinasabi niya, okay ka lang ba?” nag aalalang tanong nito sa akin.

Napabaling ang atensyon ko sa kanya at tumingin sa harap para kompirmahin kung tama ba siya at napailing na lang ako dahil totoo ang sinasabi niya. Huh kanina pa pala tapos pasensya na may naisip lang ako sagot ko sa kanya para hindi na mag alala. Ha ano nga ulit ‘yong sinasabi mo Calix pasensya na marami lang kasi akong iniisip eh pag tanong ko ulit sa kanya.

“Sabi ko yayain sana kita na lumabas para magkape kung okay lang at kung gusto mo ikwento mo rin sa akin ang bumabagabag sa isipan mo kung gusto mo lang naman, Andra”, marahan na sabi nito sa akin.

Napatingin ako sa kaibigan ko na si Calix, hindi ko alam kung papayag ba ako sa imbitasyon nito. Hindi lingid sa aking kaalaman na may gusto ito sa akin at isa rin ito sa naging rason ng pag aaway namin ni Hiro noon dahil pinag selosan niya ito. Oo, maraming bagay ang pinag mulan ng pag aaway namin kahit simple lang na mga bagay pinag aawayan namin at hindi naman ka agad inaayos at pinag uusapan hanggang sa lumala ng lumala na lang ito at humantong na sa hiwalayang ito.

Napabuntong hininga na lang ako sa kaibigan ko hindi pa rin sigurado kung tatanggapin ko ba ito o ano, wala narin naman akong gagawin pagkatapos nito kasi si Elyse ay wala naman sa bahay kaya napag desisyonan ko na pumayag na lang sa imbitasyon ni calix at pagbigyan ito.

Pumunta kami sa pinakamalapit na coffee shop.

“Okay lang ba na dito lang tayo o may gusto ka ba na ibang puntahan na coffee shop?” tanong nito sa akin.

Ngumiti lang ako sa kanya “okay na ako rito, maganda naman ang paligid at tahimik, hindi rin gaanong maraming tao kaya okay na ito para sa akin at mukha ring masarap ang mga inumin na kape at pagkain rito.” sagot ko

“Mabuti naman at pumayag ka sa imbitasyon ko matagal na sana kita gustong yayain kaso pagkatapos ng sunday service natin umaalis ka kaagad kaya hindi kita mayaya eh”. Natatawang saad nito sa akin.

“Pasensya na masyado rin kasi akong naging abala at marami lang din ginagawa”, pagsagot ko naman sa tanong ni Calix.

Nag usap lang din naman kami ni Calix ng mga bagay bagay habang nagkakape kami, aminin ko na magaan at masaya rin naman na kasama si Calix. Siya kasi ‘yung tipo ng kaibigan na kapag may problema ka nakikinig sayo at nagbibigay din ng advice kaya okay din na kasama. Masaya rin ako na naiintindihan niya ako at tinanggap niya ang desisyon ko noong sinabi ko na hanggang sa pagiging kaibigan lang ang kaya kong ibigay sa kanya.

Pagkatapos ng simpleng usapan at pag kakape hinatid niya narin ako at umuwi na. Masaya ako sa mga nangyari ngayong araw pero alam mo ‘yung pakiramdam na parang may kulang parin. At muli na namang sumagi sa isip ko ang kaninang napakinggan sa sunday service namin at naalala ang pagsasama namin ni Hiro. Alam ko sa sarili ko na mahal ko pa siya pero alam ko rin na hindi pa ito ang tamang pagkakataon para mag usap at magbalikan ulit kami. Kailangan na bago ulit kami sumubok buo na kami pareho para maging matagumpay na ang pagsasama namin ulit kung sakaling pipiliin ulit namin ang isa’t isa.

KABANATA 12

“ALAALA NG PAG-IBIG”

Ilang buwan ang nakalipas may mga pagkakataon na nagkikita kami ni Hiro, kung minsan nakakasalubong ko siya, minsan din sumasama siya sa mga kaibigan namin kapag lumabas at sa mga pagkakataong 'yon sinusubukan niya na lumapit sa akin para makipag usap at kamustahin ako. May mga pagkakataon din na pinapadalhan niya ako ng bulaklak at pagkain. At dahil doon masasabi ko na gumaan pa rin ang damdamin ko sa kanya na sa kabila ng mga pinagdaanan namin makikita na nandoon pa rin 'yong pagmamahal niya sa akin kahit na hindi pa rin ako handa para sa amin.

“Kumusta kana?” biglang tanong sa akin ni Hiro

“kumusta ang trabaho” mo dagdag pan nito sa akin sabay tingin.

“Mabuti naman masaya naman ako sa buhay ko ngayon at okay din ang trabaho ko”, dagdag na sagot ko naman sa kanya

Nakatingin lang sa akin si Hiro habang sumasagot ako sa kanya, hindi ko maiwasan na hindi mailang sa mga tingin niya, kaya bumaling na lamang ako sa ibang direksyon. Hindi ko rin alam kung bakit ba kinakabahan ako ngayong kaharap at kausap ko siya. Simula ng naghiwalay kami at ilang buwang hindi nag uusap ngayon lang ulit kami magkalapit at nagka usap ng ganito kaya ganito ang nararamdaman ko.

Makalipas ang ilang oras nag paalam na kami sa isa't isa dahil nagyaya na rin ang mga kaibigan ko na umuwi na at may trabaho pa kami kinabukasan. Pag uwi ko sa bahay naabutan ko pa si Elyse na umiinom ng tea sa balkonahe kaya pinuntahan ko ito at kamustahin na rin at ikwento sa kanya ang mga nangyari sa araw ko, dahil kahit magkasama at nasa isang bahay lang din kami nakatira madalang na kaming magkausap dahil parehong naging abala sa mga buhay namin.

“Elys,”. pagkuha ko sa atensyon niya, mabilis naman na tumingin ito sa akin at inabutan ako ng baso na may tea rin.

“Oh, nakauwi ka na pala kumusta ang lakad mo, ayos ba”, tanong naman nito sa akin.”

“Okay naman, nagkita kami ni Hiro kanina nagkausap din kami”, saad ko sa kaibigan habang nakatingin sa kawalan.

“So, anong plano mo magkakabalikan na ba kayo, sayang din kayo eh baka kaya nyo pang ayusin”, mahinang saad ng kaibigan ko.

Nagulat ako sa sinabi mismo ng kaibigan ko kaya hindi ko mapigilang lingunin ito dahil siya mismo ang nagsabi sa akin tungkol sa babae noon na nakita niya. Tiningnan lang ako nito at pinag taasan ng kilay habang hinihintay ang sagot ko. Nagpakawala lang ako ng malalim na buntong hininga hindi alam ang isasagot sa kaibigan. Sa katunayan hindi ko alam kung ano ang isasagot ko. Parang bumalik sa akin bigla ang lahat ng alaala noong masaya pa kaming nag sasama. Iyong mga pangarap namin na sabay aabutin at plano namin para sa magiging pamilya na bubuoin namin. Nakakatawa lang isipin na noon sigurado na kami sa isa't isa, pero wala eh wala talagang kasiguraduhan sa lahat ng bagay sa mundo ‘yung tipong akala mo ito na para sa iyo na ito pero hindi pa pala.

“Andra”, pagkuha sa atensyon ko ng kaibigan na si Elyse.

“Okay lang kung hindi mo pa masagot sa ngayon hindi naman kailangan madaliin eh, mas mabuti kung pag iisipan mo ng mabuti ang mga desisyon na gagawin mo ‘yung tipo ba na sigurado ko na talaga at hindi mo na ito pagsisihan sa huli. Basta kung ano man ang magiging desisyon mo susuportahan kita” Saad nito sa akin sabay lapit at yakap ng mahigpit.

Masaya ko naman itong sinuklian ng mahigpit na yakap, na alam ko sa sarili ko na sa lahat ng mga gagawin kong desisyon sa buhay ko may kaibigan ako na laging naka suporta at naghihintay sa akin para daluhan ako ng mahigpit na yakap at papatahanin at aaluhin ako tuwing umiiyak at mabigat ang nararamdaman ko.

“Tara na pumasok na tayo medyo gabi narin kasi at lumalamig na rin ang simoy ng hangin,” napag desisyonan na rin namin na pumasok na sa loob at magpahinga na rin dahil pareho lang din naman kami na pagod na.

Pagpasok ko sa kwarto na tinutuluyan ko nag ayos na rin ako at naghanda na sa pagtulog. Pero bago ako matulog nanalangin muna ako at humingi ng kalinawan ng isip at tulong sa Panginoon sa mga desisyon na gagawin ko na sana sa bawat desisyon na gagawin ko andon ang kasiguraduhan at katiyakan na ano man ang magiging resulta nito

ay para sa ikabubuti ng sarili ko at ng pagsasama naming dalawa. Na kung kami man talaga sa dulo bigyan kami ng matibay na pundasyon para mapagtagumpayan ang anumang hamon na ibabato sa amin.

KABANATA 13

“DI INAASAHANG PANGYAYARI”

Nagkayayaan ang magkakabarkada na puntahan si Hiro sa kaniyang bahay dahil sa hindi na nila ito gaanong nakakasama sa kanilang mga lakad dahil lubos na itong nagiging abala sa kanyang trabaho.

“Pre, Ano mga ginagawa niyo dito?” tanong ni Hiro sa isa nitong kaibigan.

“Heto, aayain ka sanang umino. Masyado ka naman kasing nagiging busy sa trabaho mo” wika ng isa niyang kaibigan

Pinatuloy ni hiro ang mga kaibigan sa kanyang bahay.

“Pasensya na kayo kung hindi ako nakakasama sa mga lakad natin na magbabarkada” ani hiro

“Medyo nagtatampo na nga kami sa’yo, eh” wika ni justine. Kaibigan ni hiro noong high school

“Kaya nga kami na lang ang pumunta sa bahay mo kasi nga halos wala kang oras basahin ang mga message namin sayo” buntong hiningang paliwanag ni carlo, isa pa niyang kaibigan

Ngingiti- ngiti na lang si hiro sa mga sinasabi ng kanyang mga barkada. Totoo naman na simula ng magkahiwalay sila ni andra ay itinuon na lamang niya ang kanyang buong oras sa trabaho kaya halos wala na siyang panahon para makipagkita pa sa kanyang mga kaibigan

“At least ngayon magkakasama na tayo at mag iinoman” masayang anyaya ni hiro sa mga kaibigan habang binubuksan ang bote ng beer

Masayang nag inoman at nag kamustahan ang magkakaibigan hanggang sa halos mawalan na sila ng mga ike kwento. Pati ang mga kalokohan nila noong high school ay napag usapan nila ng may kasiyahan sa kanyang mga alaala.

“Alam mo ba na galit na galit sa atin noon si miss castro kasi lagi tayong late sa subject nya?” masayang pagbabahagi ni carlo sa mga kaibigan

“Oo, at ang hindi niya alam sinasadya natin yun kasi sobrang boring niya talaga magturo”
dagdag ni pa justine

“Ang tandang tanda ko talaga noon yung katagang. Mga tatlong bibe andito na.
HAHAHAHAH yun ang binigay na palayaw sa atin ni miss castro” halos maiyak iyak ng
tawa ni justine

“Eh, yung sapatos ni miss garcia na magkaiba ang kulay?” pagpapaalala hiro sa mga
kaibigan

“Oo nga. Kakamadali niyang pumasok hindi na niya namalayan na magkaibang pares ng
sapatos ang naisuot nya” paturo- turo pang dagdag ni carlo

“Pink at yellow pa ang kulay nun at ang mas nakakabilib violet ang damit niya pati bag”
halos hindi na ni justine mabigkas ang mga letra sa sobrang tawa

“Kaya naman nabansagan siyang miss rainbow ng section e, HAHAHAHAHAHAHAHAH”
malakas na tawa ni carlo

Sobrang saya ng gabing iyon habang binabalikan nila ang mga masasayang alaala hindi
na nila halos namalayan ang oras at nakatulog na sila sa kalasingan

KINABUKASAN...

“Kkkrrriiiiiinnnnnggggg” tunog ng alarm clock na siyang naging dahilan ng pagkagising ni
hiro. Agad siyang bumangon at nakita ang mga kaibigan na mahimbing pa ang tulog.

“May pasok pa ako” daing ni hiro habang hawak ang kanyang ulo sa sakit dahil sa hang
over

Dali dali siyang gumayak at iniwan ang kanyang mga kaibigan na mahimbing pa ang
tulog.

Habang nagmamaneho ay damang dama ni hiro ang sakit ng kanyang sikmura at ulo.
Halos masuka na siya sa buong biyahe ngunit ligtas niya naman na nai parada ang
sasakyan sa parking lot.

Habang naglalakad siya ay hindi niya namalayan ang mabilis na motor na pasalubong sa kanya. Nabangga si hiro. Gumulong gulong si hiro sa daan. Sa pagpikit ng kanyang mga mata si andra ang huli niyang inalala.

“Andra, pasensya ka na kung ikaw tinawagan namin. Ikaw kasi ang nasa emergency call ni hir” wika ni carlo

“Bakit? Anong nagyari?” tanong ni andra sa kabilang linya

“Puntahan mo kami sa Brent hospital. Nandito kami kasama ko si justine” puno ng pag aalala na wika ni carlo

KABANATA 14

“MULING PAGTATAGPO”

Andti ako ngayon sa hospital kung saan tinuro ni carlo. Halos mangiyak iyak ako habang nagmamadaling tumungo dito. Hindi ko alam ang gagawin ko na animoy gusto ko na lang maglupasay sa sobrang kabang nadarama.

“Nurse, hiro lopez po. Akihiro lopez.” kabang kabang tanong ko sa nurse station

“Nasa emergency room pa po siya ngayon, ma’am” tugon ng nurse

“Andra, upo muna tayo” anyaya sa akin ni elyse

Bumuhos na ang luha ko ng makaupo ako katabi ni elyse. Lahat ng pag aalala at pagnanais na sana ay ligtas siya ay ibinuhos ko sa luha. Hindi ko kayang mawala siya ng tuluyan sa buhay ko. Hindi ko kayang mawala si hiro.

“Andra, magiging okay lang ang lahat. Manalig ka lang” buong pag aalalang tugon ni elyse sa akin

“Elyse...” hagulhol kong tawag sa kaibigan

“Hindi ko kayang mawala si hiro. Mahal na mahal ko siya” hagulhol kong wika sa kaibigan

“Wag kang mag isip ng kahit na ano. Magiging okay si hiro. Okay lang siya. At sigurado ako na hindi niya gugustuhin na makitang kang umiiyak dahil sa kanya

“Andra, elyse” wika ni carlo habang nagmamadaling pumunta sa aming kinauupuan

“Carlo, kumusta si hiro?” tanong ni elyse

“Hindi pa lumalabas ang doctor, wala pa kaming balita” namumugto ang mata ni carlo habang nagpapaliwanag

“Anong nangyari? Bakit siya nabangga?” tanong ko sa kaibigan ni hiro

“Nag inoman kasi kami kagabi kaya siguro may hang over pa siya. Hindi rin naman siya nagpaalam na papasok siya kaninang umaga kasi paggising namin wala na siya. Nalaman lang namin na nabunggo siya ng may tumawag sa telepono galing sa ospital” mahabang paliwanag ni carlo

Wala na akong lakas ng loob pang sagutin ang sinabi sa akin ni Carlo. Naupo na lamang ako sa malamig na upuan ng ospital, hinihintay ang doktor na lumabas mula sa

emergency room. Puno ng takot at pangamba ang aking dibdib, tila ba bawat segundo'y katumbas ng isang eternidad.

Nakatitig ako sa pintuan ng emergency room, umaasa sa kahit kaunting balita. Sa bawat pagpatak ng luha ko, naalala ko ang bawat ngiti niya, ang bawat halakhak na magkasama naming pinagsaluhan. Hindi ko matanggap na ang lahat ng iyon ay bigla na lamang maglalaho.

Naramdaman ko ang presensya ni Carlo na umupo sa tabi ko, tahimik siyang nakatingin sa sahig.

“Patawarin mo kami,” mahina niyang bulong,

“Kung alam ko lang, sana napigilan ko siya.” dugtong pa ni carlo

Hindi ko na napigilan ang mas malakas na paghagulgol. Ang bawat salita ni Carlo'y parang mga patalim na humihiwa sa puso ko. Sa sulok ng mata ko, nakita ko ang mga pamilya't kaibigan na nagdarasal, naghihintay din sa balita ng kanilang mga mahal sa buhay. Naisip ko, pare-pareho lang kami ng pinagdaraan—ang pag-asa at pangarap na nasa kamay ng isang doktor sa loob ng emergency room.

Niyakap ko ang sarili ko, pilit na pinipigilan ang pangininginig ng aking katawan. Ang dating masaya at makulay na buhay ko'y bigla na lamang nabalot ng dilim at lungkot. Sa bawat segundo, ramdam ko ang bigat ng kanyang pagkawala, at ang kawalan ng pag-asa na makakabalik pa siya sa aming piling.

Maya-maya, bumukas ang pintuan at lumabas ang doktor, dala-dala ang magandang balita. Agad akong tumayo, lakas-loob na lumapit sa kanya. Nanginginig ang mga labi ko nang magtanong, “Doc, kamusta na po siya?”

Ngumiti ang doktor, puno ng simpatya at pag-asa ang kanyang mga mata. “Nasa maayos na siyang kalagayan. Stable na ang kanyang vital signs, at nagpapagaling na siya. Makikita mo na siya sa ilang sandali.”

Parang nawala lahat ng bigat sa aking dibdib. Niyakap ko si Carlo, parehong luha ng kaligayahan ang bumuhos sa aming mga mata. "Salamat, Diyos ko," bulong ko, puno ng pasasalamat.

Habang hinihintay naming makita si Hiro, nagbalik ang pag-asa sa aking puso. Sa kabila ng lahat ng takot at pangamba, heto kami ngayon, pinapatatag ng pag-ibig at pag-asa. At sa kabila ng madilim na oras na iyon, muli kong naramdaman ang init ng pagmamahal at ang pag-asang magpapatuloy pa ang aming kwento.

KABANATA 15

“ALAALANG NAWALA”

Nang magising na si Hiro ay hindi niya ako makilala. Nawala ang kanyang mga alaala. Sinikap kong hindi maiyak habang tinitingnan siya.

"Hiro, ako 'to, si Andra," sabi ko sa kanya, pilit na pinapanatili ang ngiti sa aking mukha.

Tumingin siya sa akin nang may pag-aalinlangan, halatang naguguluhan.

"Sino ka? At bakit ako nandito?" takang tanong ni hiro

Hinawakan ko ang kanyang kamay, kahit alam kong baka hindi niya ito maintindihan.

"Isang aksidente ang nangyari. Nasa ospital ka ngayon. Magkasama tayo noong nangyari iyon." sagot ko

"Wala akong maalala. Pati sarili ko, hindi ko kilala." Nanatili siyang tahimik, tila pilit na iniintindi ang mga sinabi ko. Maya-maya pa ay bumuntong-hininga siya.

"Hiro, mahalaga ka sa akin. Hindi ko alam kung gaano katagal bago bumalik ang alaala mo, pero nandito lang ako para sa'yo. Huwag kang mag-alala, tutulungan kita."

Pinipigilan ko ang luha habang sinasabi, Nagkibit-balikat siya, parang walang ibang magagawa kundi tanggapin ang sitwasyon.

"Paano tayo magsisimula?" tanong niya, puno ng pag-aalinlangan ang boses.

Napangiti ako, kahit papaano. "Magsisimula tayo sa mga alaala na pwedeng likhain ulit. Dadalhin kita sa mga lugar na madalas natin puntahan. Sa paborito mong kapehan, sa parke kung saan tayo naglalakad tuwing hapon, at sa bahay kung saan maraming alaala ang nabuo."

Muli niyang tiningnan ang aking mga mata, at sa wakas ay nakita ko ang isang butil ng pag-asa. "Salamat, Andra. Hindi ko alam kung anong gagawin ko kung wala ka."

"Mahalaga ka sa akin, Hiro," sagot ko. "Hindi kita susukuan. Magsisimula tayong muli, kahit paunti-unti. Sama-sama nating ibabalik ang mga alaala mo."

Nang sumunod na araw, dumating ang doktor upang kausapin kami. Nasa kwarto kami ni Hiro nang pumasok siya.

"Magandang umaga," bati ng doktor habang tinitingnan ang chart ni Hiro. "Ako si Dr. Santos, at gusto kong ipaliwanag kung ano ang nangyari kay Hiro."

Tumingin ako kay Hiro bago bumaling sa doktor. "Dok, bakit po nawala ang alaala niya?" tanong ko, puno ng pag-aalala.

"Pina-scan namin ang ulo ni Hiro at nakita naming may tinamaan sa kanyang ulo noong aksidente. Dahil dito, nagkaroon siya ng tinatawag na retrograde amnesia. Nawalan siya ng alaala ng mga pangyayari bago ang aksidente," paliwanag ni Dr. Santos.

"Pero, dok," tanong ni Hiro, "babalik pa ba ang mga alaala ko?"

Ngumiti ang doktor nang may pag-asa. "Sa karamihan ng mga kaso, ang ganitong uri ng amnesia ay pansamantala lamang. Maaaring bumalik ang mga alaala mo sa loob ng ilang araw, linggo, o buwan. Makakatulong ang patuloy na pakikipag-ugnayan sa mga taong mahalaga sa iyo at muling pagbisita sa mga lugar na may kahulugan sa iyo."

Napatingin ako kay Hiro at hinawakan ang kanyang kamay. "Narinig mo 'yan, Hiro? Babalik din ang mga alaala mo. Kailangan lang nating maghintay at magtiwala."

Tumango si Hiro, ngunit halata pa rin ang pag-aalinlangan sa kanyang mga mata. "Sana nga, dok. Mahirap itong wala akong maalala."

"Huwag kang mag-alala," sabi ni Dr. Santos. "Basta't magtulungan kayo ni Andra at sundin ang mga payo namin, malaki ang posibilidad na bumalik ang mga alaala mo. Importante rin na maging positibo ka at magtiwala sa proseso."

Matapos ang usapan namin sa doktor, lumabas siya ng kwarto, at naiwan kaming dalawa ni Hiro. "Kaya natin 'to, Hiro," sabi ko nang may determinasyon. "Magsisimula tayong muli, kahit paunti-unti. Sama-sama nating ibabalik ang mga alaala mo."

Nakangiti siyang tumingin sa akin. "Salamat, Andra. Alam kong mahirap ito, pero dahil nandiyan ka, pakiramdam ko kaya ko."

At sa mga sandaling iyon, alam kong kahit nawalan si Hiro ng alaala, may pag-asa pa rin kaming magsimula muli at buuin ang aming mga alaala.

KABANATA 16

“PAGPAPATAWAD”

Isang linggo na ang nakalipas at unti-unti nang bumabalik ang mga alaala ni Hiro. Sa aming paboritong parke, sa ilalim ng mga sariwang dahon ng malaking puno, naglakad kami nang magkasama. Ramdam ko ang pagnanasa ni Hiro na maibalik ang mga alaala at pagbabalik ng dating saya sa aming pagkakasama.

"Andra," simula ni Hiro, ang mga mata'y puspusing nagbabalik-tanaw sa nakaraan.

"Nagbabalik na ang mga alaala ko. Naalala ko na ang mga masasayang sandali natin dito sa parke, ang mga tawanan natin, at mga yakap natin sa bawat pag-uwi."

"Salamat sa Diyos, Hiro. Alam mo ba kung gaano kita namiss at kung gaano ako nasaktan nang nawala ang mga alaala mo?" Napangiti ako nang may halong pag-asa.

Niyakap ni Hiro ako ng mahigpit. "Pasensya ka na, Andra. Hindi ko naman pinili na mawala ang mga alaala ko. Pero ngayon, masayang-masaya ako na unti-unti nang bumabalik."

Hindi ko napigilang maging emosyonal. "Hindi mo kasalanan, Hiro. Pinagdadasal ko lang na tuluyang bumalik ang lahat ng mga alaala mo."

Nang biglang tumigil si Hiro at humarap sa akin nang may seryosong anyo. "Andra, gusto kong humingi ng tawad sa iyo."

Nagulat ako sa kanyang sinabi. "Ano ang kailangan mong hingin ng tawad, Hiro?"

"Sa lahat ng mga pagkukulang ko bilang asawa mo," sagot niya ng may pagluha sa mga mata. "Sa mga pagkakataon na hindi kita narinig, sa mga pagkakataon na nasaktan kita, at sa mga pagkakataong hindi kita naintindihan. Pasensya ka na kung minsan ay nagkulang ako bilang asawa mo."

Naramdaman ko ang sakit sa kanyang mga salita, ngunit alam kong ito ay bahagi ng proseso ng paghilom.

"Hiro," sagot ko habang hawak ang kanyang mga kamay,

"hindi ka nag-iisa sa pagkakamali. Ako rin ay may mga pagkukulang. Pasensya na rin kung minsan ay nasaktan kita at hindi rin kita naintindihan. Hindi ko dapat ipinagwalang-bahala ang mga saloobin mo. pinakinggan sana kita noon ng maayos"

"Ilang beses ko ring hiniling na sana ay magkaayos tayo, Andra," dagdag ni Hiro, ang boses ay puspupang puno ng pangungulila. "Hindi ko alam kung papaano ko sasabihin ito sa'yo, ngunit mahal na mahal kita. Gusto kong itama ang lahat at simulan muli."

Hindi ko napigilang mapaluha. "Hiro, ako rin," sagot ko sa kanya nang may pag-amin. "Gusto ko ring magsimula muli. Gusto kong ayusin ang lahat at buuin ang pagmamahal natin. Hindi ko rin kayang mawala ka ulit."

At doon, sa ilalim ng nagdaramdam na tanghali, nagkasundo kaming magsimula muli. Sa bawat yakap, sa bawat halik, at sa bawat pangakong pilit na binubuo muli. Handa kaming harapin ang hinaharap nang magkasama, na may mga alaala na ngunit mas matatag, mas bukas, at higit sa lahat, puno ng pagmamahal.

Masaya silang umuwi ng tahanan pagkatapos ng mahabang pag-uusap at pagpapatawad. Habang naglalakad sila papunta sa pintuan ng kanilang bahay, ramdam ni Andra ang bigat na ilang linggo nilang dinala. Ngunit ngayon, sa pagsasama ng kanilang mga kamay, nararamdaman niya ang sigla ng pag-asa at pag-ibig na bumabalot sa kanila.

"Talaga bang okay ka na?" tanong ni Hiro kay Andra, ang mga mata ay puno ng pag-aalala.

"Oo, Hiro. Sa wakas, pakiramdam ko ay nasa tamang landas na tayo. Mahal kita nang labis, at handa akong magpatawad at magbago para sa ating pagsasama." Ngumiti si Andra ng may pag-asa.

"Salamat sa pagpapatawad, Andra. Alam mo bang ito ang pinakahinihintay kong sandali? Ang makabalik sa'yo at muling itama ang mga pagkukulang ko." Tumingin si Hiro kay Andra, ang puso'y puno ng pasasalamat at pag-ibig.

Niyakap ni Andra si Hiro ng mahigpit. "Hindi biro ang pinagdaanan natin, pero ang importante ay nandito tayo ngayon. Handa na tayong magsimula muli, na mas matatag at handang harapin ang anumang hamon."

Sa pagpasok nila sa bahay, naramdaman nilang pareho ang isang bagong simula. Sa hapag-kainan, nagbahagi sila ng kanilang mga pangarap at mga plano para sa kanilang kinabukasan. Sa ilalim ng kislap ng ilaw, nagbigayan sila ng mga pangako ng pagmamahalan at pag-unawa.

"Hiro," sabi ni Andra, ang mga mata'y tumutok sa kabiya. "Mahal na mahal kita. Handa akong magtiwala ulit at magmahal nang buong-buo."

Ngumiti si Hiro ng may pag-asa. "Andra, ikaw ang nagbibigay ng liwanag sa aking buhay. Hinding-hindi na kita bibitawan."

Sa bawat yakap at sa bawat halik, hindi lang sila nagpapatawad kundi nagpapahalaga din sa kanilang pagmamahalan. Sa gabing iyon, ang tahanan nila'y puno ng kaligayahan at pag-asa, na siyang magiging pundasyon ng kanilang muling pagbubuo ng kanilang pagsasama. At sa bawat umaga na susunod, handa silang harapin ang buhay nang magkasama, na may kasiguruhan na ang kanilang pagmamahalan ay mas matibay at mas buo kaysa noon.

KABANATA 17

"BAGONG BUKAS"

Sa maliwanag na umaga ng Sabado, nagising si Andra nang maaga upang simulan ang kanilang bagong pag-asa bilang mag-asawa. Ang kwarto ay puno ng liwanag na nagmumula sa malaking bintana, na kung saan nahahagip ang kanyang ngiti habang tinitignan ang natutulog na si Hiro.

Tinitigan ni andra ang natutulog na si hiro at hinawakan ang pisngi nito ng marahan habang ginigising. "Good morning, wake up, love" malambing na wika ni andra

"Gising na, mahal. Maghahanda ako ng almusal para sa atin." dagdag pa nito

Si Hiro, na ngayon ay nagising na rin, ay ngumiti at hinawakan ng marahan ang pisngi ni andra at hinalikan ito sa labi. Lumapit siya kay Andra at mahigpit na niyakap na nagpapakita ng pagmamahal na matagal nang hindi nadama ni Andra.

"Good morning, 10 minutes pa" wika ni hiro habang yakap yakap si andra mula sa likod nito. Napangiti na lamang si andra at hinayaan na yakapin siya ng kanyang asawa.

Hinawakan ni Andra ang mga kamay ni Hiro habang naglalakad sila papunta sa kusina. Doon, sa ilalim ng sinag ng araw, nagsimulang magluto si Andra ng kanilang paboritong almusal. Ang tunog ng malambot na bacon sa kawali at ang amoy ng pritong itlog na maalat ay nagbalik sa kanilang mga masasayang alaala ng pagkain sa umaga bago sila nag-asawa. Habang kumakain sila, nagbukas sila ng kanilang mga puso at nag-usap ng malalim tungkol sa kanilang mga pangarap at mga hangarin. Si Hiro ay nagbahagi ng kanyang mga plano para sa hinaharap, at si Andra naman ay nagpahayag ng kanyang suporta at pagmamahal.

Sa huli ng kanilang almusal, habang hinahanda na nila ang kanilang mga gamit para sa araw, nahuli ni Hiro ang kamay ni Andra at dahan-dahang niyakap muli mula sa likod.

"Mahal ko,Salamat" bulong ni Hiro sa tenga ni Andra.

Masayang tumingin si andra sa kanyang asawa. At hinagkan ito ng kay tamis.

Matapos mag-almusal, naghandang umalis sina Andra at Hiro papunta sa kanilang mga trabaho. Nang makahanda na sila, nag-abang si Hiro ng sasakyan habang si Andra ay nag-aayos ng kanyang mga gamit sa pintuan ng bahay.

"Mahal, ingat ka sa pagpasok," sabi ni Hiro sabay ngiti kay Andra.

"Oo naman, mahal. Salamat sa pagsama sa akin," sagot ni Andra habang mahigpit na niyakap si Hiro bago siya sumakay sa sasakyan.

Sa buong biyahe, hindi mawala sa isip ni Hiro ang ngiti ni Andra habang iniisip ang magandang araw na naghihintay sa kanilang dalawa. Pagdating sa opisina ni Andra, huminto si Hiro sa harap ng gusali at inabot ang kamay niya kay Andra. Tinapik niya ng marahan ang kamay niya bago tumingin ng masaya sa kanyang mga mata.

"Mag-ingat ka. Tawagan mo ako kung kailangan mo ng kahit ano, ha?" sabi ni Hiro.

"Talaga namang walang anuman, mahal. Salamat sa paghatid," sagot ni Andra, na ngumiti sa kanyang asawa bago siya pumasok sa gusali.

Habang nasa opisina, hindi mapigilang ngiti ni Andra sa tuwing naaalala ang mahigpit na yakap ni Hiro at ang pagmamahal na ipinakita niya. Sa kabila ng kanilang mga responsibilidad sa trabaho, ang tamis ng kanilang pagmamahalan ay nagpapatuloy sa kanilang mga puso.

Pagdating ng hapon, matapos ang magulong araw sa opisina, nag-text si Andra kay Hiro na handa na siyang umuwi. Agad namang tumugon si Hiro, na sabik na sabik nang makita ulit si Andra. Sa kanilang pag-uwi, hindi mapigilan ni Hiro ang tumawa nang makita muli ang masayang mukha ni Andra sa pintuan ng bahay. Tinulungan niya si Andra sa pagbaba ng mga gamit at muling hinawakan ang kamay niya habang papasok sa loob ng bahay.

"Talaga namang miss na miss kita, mahal," bulong ni Hiro sabay yakap kay Andra.

"Miss din kita, mahal. Masarap na masarap na magsamang muli," sagot ni Andra, na masayang niyakap muli si Hiro habang naglalakad sila patungo sa sala.

“pahinga ka muna at magluluto ako ng dinner nating dalawa” dagdag pa ni andra

“Tulungan na kita” matamis na sagot naman ni hiro. Masaya silang nagluto ng magkasama at kumain na rin. Sabay sa pagtulog at paghahanda sa bukas na magkasama.

KABANATA 18

“PAGBUBUKAS NG DAMDAMIN”

Tahimik na nagbabasa ng libro si andra sa kanilang silid habang si hiro naman ay kakatapos pa lamang maligo. Nakita ni hiro si andra na tahimik at abala kaya lumapit siya ng marahan sa tabi nito. Dahan dahang hinawakan ang kamay ng asawa at mahinahong hinaplos ito.

“Bakt?” tanong ni andra

“Mahal kita.” wika ni hiro ng bakas ang pagmamahal sa kanyang mga mata

Nagtataka at medyo gulat na tiningnan ni andra ang mga mata ni hiro.

“Mahal na mahal kita. Hindi nagbago iyon. Hindi nawala. Minahal kita ng lubos at higit pa sa sarili ko. Hindi ko alam saan sisimulan ang lahat ng bagay na nasayang ko pero ngayon gusto ko lang sabihin saiyo na mahal kita at mamahalin kita ng lubos” maluha luhang wika ni hiro habang nakatitig sa mga mata ni andra

Napaamo ang mukha ni andra habang nakatitig sa mga mata ni hiro. Marahan niyang hinawakan ang mga kamay ni hiro at pinisil pisil ito.

“Akala ko noon ay kaya ko, inakala ko na okay lang kahit wala ka. Pero hindi nawala sa isip ko ang mukha mo, ang mga alaala nating binuo at kung gaano kita kamahal.” iyak ni andra

“Hindi ko alam kung paano ko nakayang hayaan ka na umalis. Hindi ko alam kung bakit hinayaan kita ngunit isa lang ang alam ko hinding hindi na ako papayag na mawala ka sa buhay ko.” buong pusong wika ni hiro

“Aayusin natin ang mga bagay na hindi natin naayos dalawa” masayang ngiti ni andra sa asawa

Kinabukasan, pagkatapos ng kanilang mapayapang pag-uusap at pagtulog, nagdesisyon sina Andra at Hiro na pumunta sa bahay ng mga magulang ni Andra. Handa silang humingi ng basbas at suporta para ipagpatuloy ang kanilang pagsasama.

Sa pintuan ng bahay ng mga magulang ni Andra, naglakad silang magkasama, ang mga kamay ay magkabigkis. Pinaikot ni Andra ang doorbell, at agad na sumagot ang kanyang ama, si June.

“Andra, anak” masayang bungad ng ama ni andra sa kanya

May halong pagkagulat at pagtataka ng masilayan ng ama ni andra si hiro ngunit hindi naman ito nag atubiling papasukin muna ang dalawa.

“Pasok kayo, mahal narito si andra” tawag ng ama ni andra ng makapasok silang dali

Masayang naglakad ang kanyang ina papunta sa kanya ngunit natigilan ng makita si hiro.

“Ma” bati ni andra sa ina

Tumayo si hiro sa harapan ng mga magulang ni andra upang magmano.

“Maupo kayo” anyaya sa kanila ng mag asawa

“Ngayon ko na lamang kayo nakita na magkasama” wika ng ama ni andra

May kaunting hiya at pag aalinlangan si hiro ngunit malakas na ang kanyang loob na kausapin ang mga magulang ni andra.

“Alam ko po na nagtataka kayo kung bakit ako naririto ngunit nais ko po sang hingiin muli ang basbas nyo na muli kaming magsasama ni andra” mahinahong paalam ni hiro

“May mga pagkakataong gusto ko na hindi na kayo magkatuluyan dahil sa sakit na nakita kong dinanas ng anak ko simula ng maging mag asawa kayo” wika ni june

“Pa” putol ni andra. Hinawakan lamang ni hiro ang kamay ni andra upang ipahiwatig na ayos lang at huwag ng magsalita muna

“Ngunit kung ano ang gusto ng anak ko ay yun ang masusunod dahil siya naman ang nasa sitwasyon ito.” wika muli ng ama ni andra

“Hindi namin kayo pipigilan kung yan ang inyong mga gusto at disisyon” wika ng ama ni andra

“ pinapangako ko po na hinding hindi ko na sasaktan si andra” wika ni hiro ng may pag asa

“Mabuti naman kung ganun, dahil kung mauulit ito ay ako na mismo ang magtatago sa anak ko” pabiro ngunit seryosong wika ng ama ni andra

“Opo, pa” unang beses na tawag ni hiro sa ama ni andra simula ng magkahiwalay sila

“Oh siya, tama na yan at sakto nakapagluto na rin ako ng panghalian. Dito na kayo kumain dahil nagluto ako ng sinigang na hipon, sakto paborito yun ni june at andra” masayang wika ni maribeth sa kanila

Masayang natapos ang araw na iyon na puno ng pag asa dahil sa pag uusap nina hiro at andra sa kanilang mga magulang. Nagpaalam na ang dalawa at magkasamang umuwi sa kanilang mga tahanan.

KABANATA 19

“PANIBAGONG PANGARAP”

Sa kanilang bagong kabanata ng buhay, naglakad sina Andra at Hiro sa ilalim ng malamig na umaga, ang mga kamay nila ay magkabigkis. Habang papunta sila sa kanilang paboritong café sa baybayin.

“Ang ganda naman dito, gusto kong magkaroon ng ganito balang araw. Nakakapagod rin kasi ang pag pasok sa opisina. Alam mo ba na gusto kong mag enroll sa culinary para marunong ako kung sakaling magkaroon tayo ng ganito” masayang kwento ni andra habang nakaupo sila sa cafe na iyon

"Alam mo, Andra, trip ko rin 'yang ideya mo. Parang ang sarap nga magkaroon ng café dito sa tabi-tabi. Makakapag-relax tayo at makakapagbigay ng masarap na kape sa mga tao dito."

Napangiti si Andra. "Oo, tapos 'yung garden sa likod ng bahay, gusto ko talaga 'yun. Masaya 'yung magtatanim tayo ng mga gulay tapos diretso sa lutuan. Fresh na fresh!"

"Tama 'yan! Tsaka 'pag natuto ka na ng mga bagong lutuin, baka maging famous chef ka pa," biro ni Hiro sabay tawa.

Niyakap ni Andra si Hiro. "Ang saya naman pag-usapan ng mga ganito, no? Excited na rin ako sa mga bagong adventures natin bilang mag-asawa."

Matapos silang kumain ay agad nilang napagpasyahan na maglakad lakad sa baybayin upang sulitin ang magandang oras at araw na magkasama silang dalawa. Habang naglalakad sila sa baybayin, unti-unti nagsisilbing si Hiro na ituro kay Andra ang mga makulay na pampagana. Ang himig ng alon na nagmumula sa malalim na asul na karagatan, at ang mapulang kalangitan na tumutugma sa ganda ng kapaligiran. Nakapagdaragdag ng masayang araw at matamis na sandali nilang pagsasama.

“Sana lagi tayong ganito” sambit ni andra habang nakaupo silang dalawa sa gilid ng dalampasigan nakatanaw sa walang katapusang karagatan at nakahimbing ang ulo sa balikat ng asawa

“Gagawin ko ang lahat upang maging ganito tayo habang buhay” tugon ni hiro sabay yakap sa kanya

Inihilig ni andra ng mas malalim ang ulo niya kay hiro at mahimbing na napapikit ng kanyang mga mata

“Mahal na mahal kita, andra” matamis at malambing ang tonong wika ni hiro. Napangiti si andra sa kanyang narinig.

Sa paglubog ng araw, unti-unti nagsimulang maglaho ang mga kulay ng langit at nagsimulang magningning ang mga tala sa gabi. Hinawakan ni Hiro ang kamay ni Andra at masaya silang dalawa sa isa't isa habang tahimik na naglalakad pauwi. Ang hangin ng gabi ay may halong lamig na nakapapawi ng pagod mula sa buong araw na kanilang pinagdaanan.

"Ang ganda ng araw na ito," sabay sabi ni Hiro, tumingin sa malalim na dilim na dagat na kumikislap dahil sa buwan.

"Totoo 'yan," sagot ni Andra, nakangiti rin habang nagmamasid sa paligid. "Sobrang nag-enjoy ako."

Nang makarating sila sa kanilang paroroonan ay agad naman silang nag ayos ng kanilang mga gamit upang makapagluto na ng kanilang kakainin.

“Mahal, ano gusto mong pagkain” tanong ni hiro kay andra habang nakaupo sa sofa

“Medyo busog pa ako, mahal” tugon naman ni andra “order na lang tayo ng foods?”

“Pwede naman. Ano bang gusto mong kainin?” tanong naman ni hiro sa asawa

“Mang inasal” masayang tugon ni andra

“Paborito ng asawa ko” sabay halik sa mga labi ni andra at agad itong tumayo upang tumawag at umorder ng kanilang pagkain.

Nang makakain na sila ay agad silang naligo upang makapaghanda na sa kanilang pagtulog. Natapos nanaman ang kanilang araw ng may kasiyahan sa kanilang mga labi. Araw na puno ng masasayang alala.

KABANATA 20

“PAGHARAP SA NAKARAAN”

“Andra,” simula ni hiro

Napatitig sa kanya si andra at nagsimulang mag alala

“Alam kong alam mo na matagal nating iniwasan ang ating mga dapat pag usapan”
dugtong ni hiro

Tumango si Andra, lumunok at huminga ng malalim. "Oo, Hiro. Kailangan natin pag-usapan ang lahat, lalo na 'yung nangyari sa ating anak." Naramdaman ni Andra ang sakit habang bumabalik sa kanyang alaala ang mga masasakit na pangyayari.

"Alam kong masakit," patuloy ni Hiro, "pero gusto kong malaman mo na hindi kita iniwan noon, aaminin ko na sobra akong nasaktan sa pagkawala ng anak natin ngunit hinding hindi kita sinisi kahit na yun ang inakala mo. hindi ko lang alam kung pauno kita kakausapin dahil maging ako rin ay nagalit sa sarili ko dahil hinayaan kita. Hindi ako nagtaksil sa'yo. Hinding hindi ko iyon kayang gawin sayo, mahal na mahal kita kaya hindi ko yun magagawa at gagawin sayo, andra" umaagos na paliwanag ni hiro

Naiiyak na si Andra, pero pinilit niyang magsalita. "Hiro, ang hirap kasi noon. Nawalan tayo ng anak, inakala ko na sinisisi mo ako sa nangyari dahil mas pinilit ko na magtrabaho kaysa alagaan ang sarili ko tapos akala ko pa nagtataksil ka dahil nakita ka ni elyse na may hinatiran ng bulaklak. Parang gumuho lahat ng pangarap ko ng malaman ko iyon at yung nasaksihan ko sa bar habang nakikipaghalikan ka. Hindi ko na kinaya pa kaya sumuko na lang ako."

"Yung babae na binigyan ko ng bulaklak. Inutusan ako ng boss ko na ihatid yun sa anak niya dahil graduation day nila yun at hindi makakaabot ang boss ko sa graduation ng anak niya. At yung sa bar. Akala ko kasi noon kaya hindi mo na ako pinapatawad dahil may namamagitan na sainyo ni hiro. Sobrang sakit ng nakita ko habang magkayakap kayo kaya agad akong pumunta ng bar para makalimot at lunurin ang sarili ko sa alak. Yung babae naman hindi ko siya kilala pero inaamin ko na nangyari nga iyon dahil buong akala ko ay wala ka ng pakialam pa sa akin." mahabang paliwanag ni hiro

Napatungo si Andra, ramdam ang bigat ng mga hindi pagkakaunawaan. "Lahat ng masasakit na nangyari sa atin noon ay dahil lang sa hindi natin pagkakaintindihan," wika niya, tinutop ang mga mata para pigilan ang mga luha.

Hinawakan ni Hiro ang kanyang mga kamay, pinisil ito ng marahan. "Andra, pasensya na sa lahat ng pagkukulang ko. Hindi ko gustong magdulot ng sakit sa'yo. Sana'y mapatawad mo ako at magsimula tayo ulit."

Tumango si Andra, naglakas-loob na tumingin sa mga mata ni Hiro. "Patawad din, Hiro. Alam kong pareho tayong nasaktan. Gusto ko rin magsimula ulit. Kailangan natin ito, hindi lang para sa atin kundi para sa mga pangarap natin."

"hinding-hindi ko na uulitin ang mga pagkakamali ko noon. Mula ngayon, magiging bukas at tapat ako sa'yo sa lahat ng bagay." bulong ni hiro kay andra habang magkayakap silang dalawa

Tumango si Andra, hinigpitan ang yakap kay Hiro. "Pangako rin, Hiro, na magtitiwala ako sa'yo at hindi na hahayaang manalo ang takot at pagdududa. Mahal kita at gusto kong magkasama nating harapin ang lahat ng hamon."

Naghinang ang kanilang mga labi, isang matamis at puno ng pagmamahal na halik, na para bang sinaselyuhan ang kanilang mga pangako. Sa kanilang puso, ramdam nila ang bagong simula—isang pagkakataon na bumuo ng mas matibay at mas masayang kinabukasan.

"Mula ngayon," sabi ni Hiro habang hawak pa rin ang kamay ni Andra, "lagi tayong mag-uusap at magtutulungan. Walang lihim, walang pag-aalinlangan."

"Oo, Hiro," sagot ni Andra, ngiting puno ng pag-asa. "Tayo laban sa mundo."

"Tayo laban sa pagsubok natin sa buhay" dugtong hiro

Sa gabing iyon, natulog silang magkayakap, puno ng pag-asa at determinasyon na hindi na muling maghihiwalay. Ang bawat paghinga nila ay tila musika sa katahimikan ng gabi, nagbibigay ng kapanatagan at katiyakan sa isa't isa. Ramdam nila ang init ng pagmamahalan na muling bumabalot sa kanilang mga puso, ang init na nawala ngunit ngayo'y bumalik nang mas matindi at mas totoo.

Habang nakapikit si Andra, naramdaman niya ang kamay ni Hiro na nakapatong sa kanyang balikat, parang pinaparamdam na hindi siya nag-iisa. "Mahal kita, Andra," bulong ni Hiro, sapat na upang makatulog siya nang mahimbing at payapa.

"Mahal din kita, Hiro," tugon ni Andra, bago tuluyang nilamon ng antok.

Sa kanilang pagtulog, tila ba wala nang makakapigil sa kanila. Ang kanilang mga pangarap, muling nabubuo sa kanilang isipan, mga pangarap na puno ng saya, pag-asa, at walang katapusang pagmamahalan. Sa kanilang panaginip, nakikita nila ang isang maliwanag na kinabukasan, kung saan ang lahat ng kanilang pinangarap ay unti-unting natutupad.

Sa pagpatak ng ulan sa labas, nagbigay ito ng himig na nagpaalala ng bagong simula— isang simula na puno ng pangako at pagmamahal. At sa bawat patak ng ulan, tila ba binubura nito ang lahat ng sakit at pagdududa ng nakaraan, hinuhugasan ang mga sugat ng kanilang mga puso.

Matutulog silang mahimbing, alam na sa paggising nila, isang bagong araw ang haharapin nila nang magkasama. Magkasama nilang haharapin ang bawat pagsubok, magkasama nilang tatamasahin ang bawat tagumpay. At sa bawat araw na lilipas, mas lalong titibay ang kanilang pagmamahalan, handa sa kahit anong hamon na darating.

Sa gabing iyon, habang tahimik na natutulog, nasa puso at isipan nila ang kanilang mga pangako—mga pangakong hinding-hindi na mababali. Magkasama nilang haharapin ang bukas, puno ng pagmamahal, tiwala, at pag-asa.

KABANATA 21

“MULING PAGSIBOL”

Sa paglipas ng mga araw, unti-unting nagbago ang kanilang buhay. Mas naging malapit sila sa isa't isa, mas bukas sa kanilang mga nararamdaman at iniisip. Tuwing umaga, sabay nilang hinaharap ang araw, puno ng ngiti at inspirasyon.

Nag-enroll si Andra sa culinary school, sinusundan ang kanyang pangarap na maging chef. Si Hiro naman, palaging nandoon upang suportahan siya, pinaparamdam na hindi siya nag-iisa sa bawat hakbang na kanyang tinatahak.

Bawat gabi, magkasama silang nagluluto sa kanilang maliit na kusina, tinatamasa ang bawat sandali na puno ng tawanan at pagmamahalan. Ang simpleng mga gawain, naging espesyal dahil sa presensya ng isa't isa.

Isang gabi, habang nagluluto sila ng hapunan, nag-uusap sila tungkol sa araw na lumipas.

"Andra, kamusta ang klase mo kanina?" tanong ni Hiro habang hinihiwa ang mga gulay.

"Masaya! Natutunan namin gumawa ng iba't ibang klase ng pastry. Hindi ko akalain na kaya kong gumawa ng napakagandang croissant!" masayang sagot ni Andra, habang hinahalo ang sauce sa kawali.

"Talaga? Aba, mukhang kailangan ko nang maghanda ng mas malaking tiyan para sa mga susunod na araw," biro ni Hiro, sabay tawa.

"Naku, wag kang mag-alala, Hiro. Mas lalo kitang papakainin ng masasarap na pagkain," sabi ni Andra habang pinupunasan ang kanyang mga kamay. "Pero seryoso, salamat ha? Kung wala ka, baka hindi ko kayanin ang lahat ng ito."

"Anong sinasabi mo? Proud na proud ako sa'yo. Ang laki ng improvement mo, at kitang-kita ko na sobrang passionate ka sa ginagawa mo," sabi ni Hiro, tumigil sa ginagawa at tinignan si Andra ng seryoso. "Alam mo, Andra, isa 'to sa mga pangarap natin na natutupad. At masaya akong kasama kita sa bawat hakbang."

Lumapit si Andra kay Hiro at niyakap ito. "Salamat, Hiro. Mahal na mahal kita."

"Mahal na mahal din kita, Andra," tugon ni Hiro, sabay halik sa noo ni Andra.

Habang patuloy silang nagluluto, nagpalitan sila ng mga kwento at pangarap.

"Andra, naisip ko lang, kapag natapos mo na ang culinary school, baka pwede na nating simulan 'yung plano nating café," sabi ni Hiro, puno ng pag-asa.

"Oo nga, Hiro. Na-imagine ko na ang magiging itsura ng café natin. Isipin mo, isang maliit pero cozy na lugar sa tabi ng dagat. May garden tayo sa likod para sa mga fresh ingredients," sabi ni Andra, puno ng saya.

"Tapos may mga special dishes ka na ikaw mismo ang nagluto," dagdag ni Hiro. "Magiging espesyal 'yung lugar na 'yun. Parang extension ng tahanan natin."

"Excited na ako, Hiro. Alam kong kakayanin natin 'to. Basta magkasama tayo," sabi ni Andra, habang hinahain ang pagkain sa mesa.

"Nandito lang ako palagi para sa'yo, Andra. Sa lahat ng oras, sa lahat ng bagay," sagot ni Hiro.

Nagtapos ang gabi nila sa isang masarap na hapunan, puno ng tawanan at mga pangarap. Sa bawat araw na lumilipas, lalong tumitibay ang kanilang pagmamahalan, handa sa bawat hamon na darating, at sabik sa bawat bagong simula.

Pagkalipas ng ilang buwan, natapos na ni Andra ang kanyang culinary course at mas naging eksperto na siya sa pagluluto. Isang gabi, nagdesisyon silang mag-celebrate sa pamamagitan ng pagluluto ng espesyal na dinner sa kanilang bahay.

Habang naghahanda ng mga sangkap, masaya silang nag-uusap tungkol sa mga plano nila sa hinaharap.

"Andra, hindi pa rin ako makapaniwala na graduate ka na! Ang bilis ng panahon," sabi ni Hiro habang inaayos ang mga plato sa mesa.

"Oo nga, Hiro. Parang kailan lang nung pinag-uusapan lang natin ang mga pangarap natin," sagot ni Andra, nakangiti habang tinatadtad ang mga sariwang gulay mula sa kanilang maliit na garden.

Habang nagluluto, biglang naisip ni Hiro na sorpresahin si Andra. Habang abala si Andra sa paghahanda ng dessert, lumabas si Hiro sandali upang kunin ang isang bagay mula sa sasakyan.

Pagbalik ni Hiro, dala-dala niya ang isang maliit na kahon. "Andra, may sorpresa ako para sa'yo," sabi niya, puno ng excitement.

"Ano 'yan, Hiro?" tanong ni Andra, nagtataka ngunit kita ang kislap ng kasiyahan sa kanyang mga mata.

Binuksan ni Hiro ang kahon at inilabas ang isang maliit na sign na may nakasulat na "Cassandra's Café - Coming Soon." Napatigil si Andra, hindi makapaniwala sa nakikita.

"Hiro, ano 'to?" tanong ni Andra, halos maiyak sa saya.

"Ito na 'yun, Andra. Nahanap ko na 'yung perfect na lugar para sa café natin. Pumirma na ako ng kontrata para sa pwesto. Simula na natin ang pangarap natin," paliwanag ni Hiro, puno ng pagmamalaki.

Napayakap si Andra kay Hiro nang mahigpit. "Hiro, ang saya-saya ko! Salamat, mahal. Ang laki ng sakripisyo mo para matupad 'to," sabi ni Andra, humahagulgol sa tuwa.

"Nagawa natin 'to dahil magkasama tayo. Lahat ng hiras at sakripisyo, worth it para sa'yo," sagot ni Hiro, habang pinupunasan ang luha ni Andra.

Sa mga sumunod na linggo, abala sila sa pag-aayos ng kanilang café. Magkasama silang nagpipintura ng mga dingding, pumipili ng mga kasangkapan, at nag-aayos ng mga mesa at upuan. Masaya silang nagdidisenyo ng bawat sulok ng café, ginagawang espesyal ang bawat detalye.

Isang araw, habang nag-aayos ng mga dekorasyon, biglang tinawag ni Hiro si Andra.

"Andra, tingnan mo 'to," sabi ni Hiro, itinuro ang isang bahagi ng café kung saan nakasabit ang isang malaking frame na may larawan nila at ang kanilang mga pangarap na nakasulat sa ilalim.

"Grabe, Hiro. Ang ganda nito," sabi ni Andra, namamangha sa ganda ng kanilang café.

"Para lagi nating maalala kung bakit natin sinimulan 'to," sagot ni Hiro, hawak ang kamay ni Andra.

Sa wakas, dumating na ang araw ng grand opening ng "Cassandra's Café." Puno ng tao ang café, lahat ay sabik na matikman ang mga luto ni Andra. Nandoon ang kanilang mga kaibigan at pamilya, lahat ay nagdiriwang kasama nila. Habang abala si Andra sa kusina, si Hiro naman ay nag-aasikaso ng mga bisita. Nang matapos ang gabi, pagod ngunit masaya silang dalawa, nagyakap sa gitna ng café.

"Natupad na ang pangarap natin, Andra," sabi ni Hiro, puno ng pagmamalaki.

"Oo, Hiro. At lahat ng ito ay dahil sa pagmamahalan natin," sagot ni Andra, puno ng pasasalamat.

KABANATA 22

“PANIBAGONG PAGSUBOK”

Habang patuloy na umuunlad ang "Cassandra's Café," dumating ang isang malaking pagsubok na susubok sa kanilang katatagan bilang mag-asawa at negosyante. Isang araw, natanggap nila ang balita na ang malaking kompanya na nagmamay-ari ng kalapit na lupain ay binalak bilhin ang lupa kung saan nakatayo ang kanilang café upang itayo ang isang malaking resort.

Agad silang nakatanggap ng notice mula sa lokal na gobyerno na kailangan nilang lisanin ang lugar sa loob ng tatlong buwan. Nang malaman ito ni Andra at Hiro, agad silang naupo upang pag-usapan ang sitwasyon.

"Hiro, ano na gagawin natin? Ayokong mawala ang café natin. Dito na nakataya ang lahat ng pangarap natin," sabi ni Andra, halos maiyak sa takot at pangamba.

Huminga ng malalim si Hiro at hinawakan ang kamay ni Andra. "Andra, hindi tayo susuko. Alam kong mahirap ito, pero hahanapin natin ang lahat ng paraan para mapanatili ang café natin. Huwag kang mag-alala, kasama mo ako sa laban na ito."

Sa mga sumunod na araw, abala silang dalawa sa pakikipag-usap sa mga lokal na opisyal at abogado upang malaman ang kanilang mga karapatan. Nakipag-ugnayan din sila sa kanilang mga kaibigan at komunidad upang humingi ng suporta. Naglunsad sila ng petisyon para ipakita sa lokal na gobyerno kung gaano kahalaga ang "Andra's Café" sa komunidad.

Isang gabi, habang nag-uusap sila sa kanilang sala, napansin ni Andra ang pagod at pag-aalala sa mukha ni Hiro. "Hiro, salamat sa lahat ng ginagawa mo. Alam kong pagod ka na rin, pero kailangan nating maging matatag," sabi ni Andra, habang niyayakap si Hiro.

"Hindi ako susuko, Andra. Alam ko kung gaano kahalaga ang café na ito para sa atin at sa komunidad. Magkasama nating haharapin ang lahat ng ito," tugon ni Hiro, habang hinahalikan ang noo ni Andra.

Sa kabila ng mga pagsubok, nakatanggap sila ng balita na magkakaroon ng public hearing tungkol sa isyu ng lupa. Naisip nilang ito na ang kanilang pagkakataon upang ipaglaban ang kanilang café. Sa araw ng hearing, dinala nila ang lahat ng mga taong sumusuporta sa kanila—mga kaibigan, pamilya, at mga parokyano ng café.

Si Andra, kahit kinakabahan, ay buong tapang na nagsalita sa harap ng mga opisyal. "Ang café na ito ay hindi lang negosyo para sa amin. Isa itong tahanan ng aming mga pangarap at pag-ibig. Dito kami muling bumangon, dito namin natutunan na magtiwala at umasa ulit. Ang pagkawala nito ay hindi lang pagkawala ng isang café, kundi pagkawala ng isang komunidad."

Pagkatapos ng kanyang pahayag, tumayo si Hiro at nagdagdag. "Hindi kami magpapatalo. Handa kaming ipaglaban ang aming pangarap at ang lugar na ito. Sana'y pakinggan ninyo ang aming hinaing."

Sa pagdating ng desisyon na kanilang inaasahan, lumabas ang isang hindi inaasahang balita na nagbigay ng pag-asa sa mag-asawa. Natuklasan nila na ang kumpanyang nais bumili ng lupa kung saan nakatayo ang kanilang café ay nahaharap sa patong-patong na mga kaso. Sa isang artikulo sa lokal na pahayagan, mababasa ang detalye ng mga utang ng kumpanya sa mga lokal na bangko at mga supplier.

"Hiro, pakinggan mo ito," sabi ni Andra, nagulat sa nakitang balita habang binabasa.

Naglakad si Hiro papunta kay Andra at binasa ang artikulo. "Grabe, Andra. Ang laki ng problema ng kumpanyang 'yan. Paano na lang ang plano nila na itayo ang resort kung ganyan ang kanilang sitwasyon?" sabi ni Hiro, nagugulat din.

"Tingnan mo 'to, Hiro. Baka may magandang epekto ito sa atin," sabi ni Andra, puno ng pag-asa.

Napag-isip-isip nila ang mga hakbang na kanilang gagawin at nagpasya silang makipag-ugnayan sa mga abogado upang malaman kung paano makakatulong ang sitwasyon sa kanilang pangarap na patakbuhan ang kanilang kape.

KABANATA 23

“PAGTUTULUNGAN”

Sa pagdating ng desisyon na kanilang inaasahan, lumabas ang isang hindi inaasahang balita na nagbigay ng pag-asa sa mag-asawa. Natuklasan nila na ang kumpanyang nais bumili ng lupa kung saan nakatayo ang kanilang café ay nahaharap sa patong-patong na mga kaso. Sa isang artikulo sa lokal na pahayagan, mababasa ang detalye ng mga utang ng kumpanya sa mga lokal na bangko at mga supplier.

"Hiro, pakinggan mo ito," sabi ni Andra, nagulat sa nakitang balita habang binabasa.

Naglakad si Hiro papunta kay Andra at binasa ang artikulo. "Grabe, Andra. Ang laki ng problema ng kumpanyang 'yan. Paano na lang ang plano nila na itayo ang resort kung ganyan ang kanilang sitwasyon?" sabi ni Hiro, nagugulat din.

"Tingnan mo 'to, Hiro. Baka may magandang epekto ito sa atin," sabi ni Andra, puno ng pag-asa.

Napag-isip-isip nila ang mga hakbang na kanilang gagawin at nagpasya silang makipag-ugnayan sa mga abogado upang malaman kung paano makakatulong ang sitwasyon sa kanilang pangarap na patakbuhan ang kanilang kape. Matapos mabalitaan ang mga kaso ng utang ng kumpanya na nais bumili ng lupa kung saan nakatayo ang kanilang café, nagkaroon ng malaking pagbabago sa takbo ng kanilang laban. Sa isang desisyon ng lokal na korte, hindi pinayagan ang transaksyon ng pagbili ng lupa dahil sa malubhang financial liabilities ng kumpanya.

Nang matanggap nila ang balitang ito, nagkaroon ng pag-asa si Andra at Hiro na maaaring magtagumpay sa kanilang laban para mapanatili ang kanilang café. Sa pagdating ng araw ng pagdinig sa korte, kasama nila ang kanilang mga abogado at mga tagasuporta mula sa komunidad.

Sa harap ng korte, ipinagtanggol nila ang kanilang karapatan na mapanatili ang lupa kung saan nakasalalay ang kanilang pangarap na café. Binigyang diin nila ang kanilang kontribusyon sa lokal na ekonomiya at ang espesyal na lugar ng café sa puso ng mga residente.

Matapos ng mahabang pagdinig, inanunsyo ng hukom ang kanilang desisyon: hindi papayagan ang pagbili ng lupa ng kumpanya dahil sa kanilang mga kaso ng utang. Napalakas ng desisyon na ito ang kanilang pananampalataya sa hustisya at patas na pagtrato ng batas.

Pagkatapos ng pagdinig, nagyakapan si Andra at Hiro sa harap ng korte, puno ng pasasalamat at kasiyahan. "Hiro, nanalo tayo! Salamat sa lahat ng tulong mo at sa

suporta ng ating mga kaibigan at komunidad," sabi ni Andra, nakangiti habang humahagulgol sa tuwa.

"Tayo ang nagtagumpay, Andra. At patuloy nating ipaglalaman ang ating pangarap," sagot ni Hiro, puno ng pagmamalaki sa kanilang nagawa.

Sa mga sumunod na araw, ipinagpatuloy nila ang pagpapatakbo ng "Andra's Café" sa kanilang paboritong lugar sa baybayin. Mas lalo pang dumami ang kanilang mga parokyano at ang suporta ng komunidad. Bawat araw ay puno ng mga ngiti at kasiyahan, at hindi nawawala ang pasasalamat nila sa bawat pagsubok na kanilang nalagpasan.

Sa bawat tasa ng kape na kanilang inihahain, sa bawat ngiti ng kanilang mga customer, nararamdaman nila ang matamis na bunga ng kanilang determinasyon at pag-ibig sa isa't isa. Ang kanilang pagkapanalo sa laban na ito ay patunay ng kanilang lakas bilang mag-asawa at bilang mga negosyante.

KABANATA 24

“PAGPAPAHALAGA”

Sa pagpapatuloy ng kanilang paglalakbay bilang negosyante at mag-asawa, mas lalong pinahahalagahan nina Andra at Hiro ang kanilang nasimulang café sa baybayin. Bawat araw, bukod sa paglilingkod sa kanilang mga customer ng masarap na pagkain at kape, ipinapakita rin nila ang pagmamahal at pag-aalaga sa kanilang negosyo.

Sa loob ng café, bawat sulok ay binigyan nila ng personal na pagmamalaki at atensyon. Itinataguyod nila ang isang warm at welcoming na kapaligiran kung saan ang bawat bisita ay nararamdaman ang pagiging parte ng pamilya ng "Andra's Café". Nagtutulungan silang dalawa sa pangangasiwa ng negosyo, tiniyak na bawat detalye ay naayos mula sa pagluto, paglilinis, at pag-aasikaso sa mga customer.

Bukod sa paglago ng kanilang negosyo, patuloy din silang nagbibigay ng oras sa kanilang pagsasama bilang mag-asawa. Mahalaga sa kanila ang magkaroon ng balanse sa trabaho at personal na buhay. Tuwing hapon, kahit saglit lang, naglalakad sila sa baybayin, pinagmamasdan ang magandang tanawin habang pinaplano ang mga susunod na hakbang sa kanilang café.

"Mahal, ang saya-saya ng lahat, 'no?" sabi ni Andra habang tinatapik ang balikat ni Hiro isang hapon.

"Oo nga, Andra. Hindi ko akalaing magiging ganito kaganda ang ating negosyo. Napaka-swerte ko at nasa tabi mo ako sa lahat ng ito," sagot ni Hiro, nakangiti habang tinatanaw ang dagat.

"Hey everyone! Today we're here at Cassandra's Cafe, a hidden gem known for its cozy atmosphere and unique charm. Let's see what makes this place so special." bati ng sikat na vlogger na si LAYASERYE (pangalan na ginagamit niya sa kanyang vlog)

"Welcome to Cassandra's! We're thrilled to have you here." bati ni hiro

"Yes, it's great to see you. Thanks for stopping by." dagdag rin ni andra

"I'm thrilled to be here! So, what inspired you to create such a delightful cafe? Why hidden story ba kung bakit binabalikbalikan kito ng mga tao?" masayang tanong ng vlogger habang hawak ang kanyang camera

"Si Andra at ako, gusto lang namin magdala ng something different sa community namin. Mahilig kami sa magandang kape at magandang kwentuhan, kaya dito sa Cassandra's, gusto namin maging place na pwedeng mag-relax at mag-enjoy ang mga tao." paliwanag ni hiro sa vlogger

"Oo, tama 'yan! Hindi lang kape, kundi 'yung experience mismo. Pinag-isipan namin ang ambiance at mga maliit na detalye na nagpapaiba sa Cassandra's." dagdag naman ni andra

"Nakakaramdam nga ako ng ganung vibes dito. Sobrang inviting ng atmosphere. At sabi-sabi, ang mga pastries niyo, nakakaloka sa sarap!"

"Oo nga, si Andra ang wizard pagdating sa mga treats na 'yan. Kaya siguro bumabalik-balik ang mga customers namin!" masayang tugon ni hiro na ipinagmamalaki ang luto ng kanyang asawa

palihim na pinupukol ni andra si Hiro. "Hay naku, tigilan mo 'ko! Pero seryoso, passionate kami sa ginagawa namin, at masaya kaming nakikita ang mga tao na nag-eeenjoy dito sa Cassandra's." tugon naman ni andra sa vlogger

"Ang ganda ng naririnig ko. Kitang-kita ang pagmamahal niyo sa café niyo. Ano sa tingin niyo ang pinakamemorable na moment niyo simula nung nagbukas kayo?" dagdag naman ng vlogger.

"Para sa amin, 'yung makita namin na ang mga regulars namin, parang pamilya na. 'Pag pumasok sila, alam na namin 'yung order nila kahit 'di namin tinatanong—doon namin nararamdaman na successful ang pagbuo namin ng welcoming community." muling dagdag ni hiro sa usapan

"Oo, totoo 'yan. 'Yung mga connections na 'yan ang nagbibigay ng halaga sa aming hard work." masayang pag alala ni andra sa mga mukha ng kanilang customers.

"At sigurado akong naa-appreciate ng mga customers niyo 'yung personal touch na 'yan. Bago tayo mag-wrap up, may mga future plans ba kayo para sa Cassandra's?" ani vlogger

"Lagi kaming nag-iisip ng ways para mas mapaganda pa. Baka mag-expand ng menu, mag-host ng more community events, sino ba ang makakaalam?" napangiting tugon ni hiro

"At syempre, magpatuloy sa pag-serbisyo ng best coffee sa town!" dagdag pa ni andra

"Wow, ang ganda ng mga plano niyo! Maraming salamat sa pag-chat sa akin ngayon. Cassandra's Cafe isang lugar na siguradong irerecommend ko sa mga viewers ko. Keep up the amazing work!" manghang tugon ng vlogger sa mag asawa

"Thank you!" sabay na tugon ni andra at hiro na may mumuntin hiya pa dahil sa kanilang mga narinig

"And that's a wrap from Cassandra's Cafe! If you're ever in the area, be sure to stop by and say hello. Don't forget to like, subscribe, and hit that notification bell for more hidden gems like this one. Until next time!" panapos ng vlogger sa kanyang video.

"Ph my god, thank you so much for making this happen" ani vlogger

"Naku, wala yun. Salamat kasi napili mo yung cafe namin para sa video mo" wika naman ni andra

"Walang problema yun, deserve na deserve nyo ang ganitong spotlights" wika naman ng vlogger

"And this food? Goshhh, ang sarap" wika ng vlogger habang napapapikiy pa sa sarap ng pagkain

Masayang masaya si andra sa kaniyang mga naririnig mula sa vlogger kaya naman agad niyang kinuha ang mga best seller nilang pagkain upang malasahan lahat ito ng vlogger.

"Oh M G!" masayang masayang bungad ng vlogger ng makita ang mga pagkain sa harapan niya

" I would recommend this cafe talaga ang sasarap ng mga foods and especially ang bait bait nyo pa. Bonus na talaga ang magandang scenery dito sa lugar" masayang wika ng vlogger sa kanilang muntin cafe.

Masaya naman sina hiro at andra sa kanilang mga naririnig dahil ang negosyong matagal na nilang pinapangarap ay nagbubunga na ng mas maganda.

KABANATA 25

“PAG ASA AT PAG IBIG”

Pangarap ni andra na makapuntang south korea. Bansang matagal na niyang inaasam kaya naman hindi nag aksaya ng panahon si hiro na dalhin ang kanyang asawa sa bansang iyon.

Habang hinihintay niya si andra sa labas ng kanilang hotel room ay magkahalong saya at kaba ang kanyang nararamdaman. Hawak hawak ang singsing na kay tagal niyang

pinag ipunan at ang pag asang papayag si andra sa kanyang iaalok na muling pagpapakasal. Alam niyang matagal na silang nagsasama ngunit nais niyang pakasalan muli ang minamahal niya dahil higit pa sa ginto ang turing niya dito.

Nang makalabas na sa silid ang kanyang asawa ay agad niyang hinawakan ang mga kamay nito at niyaya na mamasyal.

“Saan ba tayo pupunta?” nagtatakang tanong ni andra sa kanyang asawa

“Sa nami island. Di ba matagal mo ng pangarap ang lugar na iyon?” masayang wika ni hiro sa asawa

“Talaga? Pupunta tayo don?” masaya at halatang excited na wika ni andra

“Oo, sakto ang pagbakasyon natin dahil spring season ngayon” dagdag pa ni hiro

“Makakakita tayo ng cherry blossoms, mahal” excited na excited na wika ni andra

Agad silang pumunta sa nami island. Napagpasyahan nila na sa ferry na lang sumakay para makita nila ng mas malapitan ang magandang karagatan. Nang makarating na sila sa lugar na iyon ay sobrang mangha ang nakita ni andra at hindi niya maipaliwanag an kasiyahang nadarama.

Habang nasa gitna ng nagtataasang puno, Ang mga puno ng cherry blossom ay kumikislap sa mahinhing pagbuga ng hangin, na tila ba may pakpak ng mga anghel na bumabalot sa paligid ng paraiso. Si Andra, bitbit ang kanyang camera, ay tila nasasabik sa bawat anggulo ng kanyang makikita. Tuwing isang petal ng cherry blossom ay lumilipad, ay mayroon siyang nakuhang picture, ang mga iyon ay nagsisilbing ala-ala ng kanilang pagbisita.

"Ang ganda ng lugar na ito," sabi niya kay Hiro, masayang pinagmamasdan ni hiro si andra habang patuloy sa pagkuha ng mga larawan ng buong paligid

“Andra... sandali lang” putol ni hiro sa ginagawa ng asawa

“Ano yun, mahal?” masayang tanong ni andra

“siguro ito na ang pagkakataon para sa pinaka hinihintay kong oras. Alam mo na sobra kitang minamahal at mamahalin kita ng sobra sobra. Marami ang mga araw na nagdaan at alam ko na maraming beses kang nasaktan. Sobrang ipinagpapasalamat ko ang araw na hindi mo ako sinukuan, ang araw na nasa tabi kita at minamahal ako ng lubusan sa kabila ng mga hindi natin napagkakaunawaan...” wika ni hiro

Naguguluhan si andra sa mga sinasabi ni hiro ngunit alam niya at nararamdaman niya iyon. Napatulala na lamang si andra ng biglang lumuhod sa kanyang harapan ang kanyang asawa hawak ang napakagandang singsing na may malaking dyamante sa tutok nito.

“Hindi ko kayang mawala ka saakin at hindi hindi na kita kailanman papakawalan. Constanciandra Valeria, will you marry me, again?” maluha luhang tanong ni hiro habang nakaluhod sa harapan ng asawa. “Please marry me, andra”

Takip bibig ang naging tugon ni andra habang nakikinig sa mga sinasabi ng kanyang asawa. “Yes, I will marry you, again” masaya habang lumuluha ang mga mata ni andra ng sabihin niya ang mga katagang iyon.

Ang napakagandang singsing na may malaking dyamante ay unti-unting inilapit ni Hiro sa daliri ni Andra. Ang pagbaba ng araw sa kanlurang langit ay nagbigay ng isang misteryosong sinag sa dyamante, na tila ba naglalarawan ng walang hanggang kislap ng kanilang pag-ibig.

Sa simpleng pag-angat ng kanyang kamay, pinapasok ni Hiro ang singsing sa daliri ni Andra, na nagbibigay daan sa isang magandang simula ng kanilang bagong yugto bilang mag-asawa. Ang mga puno ng cherry blossom ay nagsilbing saksi sa kanilang pagmamahalan na bukas na bukas, habang ang paligid ay umiikot sa alingawngaw ng kanilang mga pangakong walang hanggan.

Sa ilalim ng madamdaming liwanag ng mga cherry blossom sa Nami Island, pagkatapos isuot ni Hiro ang singsing sa daliri ni Andra, silang dalawa ay unti-unting lumapit sa isa't isa. Ang mga mata nila ay pumipintig ng kasiyahan at pagmamahal, tila ba ang mundo ay huminto sa kanilang sandali ng pagsasama. Hindi na kinaya ni Andra ang kanyang

damdamin at biglang yumakap kay Hiro ng mahigpit. Ramdam niya ang init ng katawan ni Hiro habang naglalapit sila nang mas malapit pa. Si Hiro naman, may pag-ibig na hinalikan si Andra, na puno ng pagmamahal at pangako.

KABANATA 26

“BAGONG YUGTO”

Nakatayo silang dalawa sa harap ng altar, na puno ng kahalagahan at kabanalan. Ang mga ilaw ng simbahan ay nagbibigay ng mas makulay na pagtingin sa kanilang pag-iisang dibdib. Ang mga panalangin ng mga bisita ay naririnig ang mga pader ng simbahan.

"Andra, tinatanggap mo ba si Hiro bilang iyong legal na kabiyak, sa hirap at ginhawa, sa sakit at kaligayahan, habang kayo'y mabubuhay?" mahinahong tanong ng pari

"Opo, Father. Handa akong tanggapin si Hiro bilang aking legal na kabiyak, sa hirap at ginhawa, sa sakit at kaligayahan, habang tayo'y mabubuhay." tugon ni andra ng may pagmamahal sa kaniyang mga mata

"Hiro, tinatanggap mo ba si Andra bilang iyong legal na kabiyak, sa hirap at ginhawa, sa sakit at kaligayahan, habang kayo'y mabubuhay?"

May ngiting abot-hanggang tenga, ay tumingin kay Andra nang puno ng pagmamahal at pangako. "Opo, Father. Handa akong tanggapin si Andra bilang aking legal na kabiyak, sa hirap at ginhawa, sa sakit at kaligayahan, habang tayo'y mabubuhay." masayang tugon naman ni hiro.

"Mga minamahal, ito'y pagtanggap sa isa't isa bilang asawa sa harap ng Diyos at ng Simbahan. Mangyaring isuot ninyo ang mga singsing ng inyong pangako." ani pari

Marahang isinuot ni hiro ang singsing sa kanyang asawa at gaun din ang ginawa ni andra sa kanyang kabiyak. Buong puso ang pagmamahalan ang namukod tangi sa harapan ng simbahan at ng saksi.

"In the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, I now pronounce you husband and wife. You may now kiss your bride, congratulations" masayang wika ng pari.

Matapos sabihin ng pari ang kanilang pagpapakasal, agad na hinawi ni Hiro ang belo na tumatakip sa mukha ni Andra. Ang kanyang mga mata ay tumingin nang may pag-ibig at pagmamahal kay Andra, na tila ba naglalakbay sa kanyang kaluluwa.

Hindi na nakapaghintay si Hiro at inilapit ang kanyang mga labi kay Andra, isang halik na puno ng pag-asa at pangako ng kanilang bagong buhay bilang mag-asawa. Ang kanilang mga puso ay nagkatugma sa musika ng pagmamahal, na nagpapatunay ng kanilang matinding pagmamahal at pagkakaunawaan.

Sa likod ng simbahan, ang mga bisita ay nagpalakpakan at nagpalitan ng masayang mga ngiti sa kanilang mukha, na puno ng pagmamahal para sa bagong kasal. Sa unang sandali ng kanilang pagiging mag-asawang muli, ang mundo ay tila ba huminto upang magbigay daan sa kanilang pag-ibig na walang hanggan.

Pagkatapos ng kanilang matamis na halik sa harap ng altar, lumabas sina Hiro at Andra bilang isang ganap na mag-asawa. Ang mga tao sa simbahan ay nagpalakpakan at nagbigay ng kanilang mga pagbati habang ang bagong kasal ay lumalakad patungo sa pinto ng simbahan.

Nang makarating sila sa labas ng simbahan, naghihintay ang kanilang pamilya at mga kaibigan upang magbigay ng kanilang pagbati. Si Hiro ay hindi mapigilan ang ngiti habang yakap-yakap si Andra, na puno ng kaligayahan at pag-asa sa bagong buhay na kanilang sisimulan muli

KABANATA 27

“PUNDASYON”

Habang mahimbing ang tulog ni hiro ay nakatayo sa kanyang harapan sa gilid ng kanilang kama ang kanyang asawa na si andra ay dahan dahan niyang iminulat ang kanyang mga mata upang makita ang kanyang asawa na masayang masaya habang nakangiti sa kanya.

“Good morning” mahinang bulong niya habang inuunat ang katawan sa malambot na kama.

“Good morning” masayang bati ni andra habang ang kanyang mga kamay ay nasa likuran ng kanyang likod na parang may tinatagong sorpresa.

Dahan dahan siyang umupo sa kama. “Ano yan?” usisa ni hiro sa bagay na nasa likod ni andra.

Inilabas ni andra ang isang pregnancy test na nagsasabi na positive it. Hindi makapaniwalang tiningnan ni hiro ang bagay na iyon at maluha luhang tiningnan sa mata ang kanyang asawa. Tuwang tuwa si andra ng makita na parang bata na umiiyak ang asawa niya sa balita.

“Buntis ka” iyak ni hiro sa tuwa

“Oo, magkakaanak na tayo” masayang balita ni andra

Masayang niyakap ni hiro si andra dahil sa labis na kasiyahan. Excited na sa panibagong yugto ng buhay nila kasama ang kanilang magiging anak.

Sa mga susunod na araw, todo ang pag-aalaga ni Hiro kay Andra.

“Hinga ka lang dyan, love, ako na bahala sa lahat ng kailangan mo.” wika ni hiro

“Salamat, babe. Hindi ko alam kung paano ko gagawin 'to kung wala ka,” sabi ni Andra.

Makalipas ang tatlong linggo, abalang abala na si hiro para ayusin ang nursery room na magiging kwarto ng kanilang magiging anak.

“Love, ano kaya ang magandang color para sa room ni baby?” tanong ni hiro sa asawa habang naglilista ng mga bibilhin kinabukasan

“Gusto ko ng pastel color para soothing sa mata ni babay. Tyaka hindi pa natin alam ang gender nya” tugon ni andra

“Sabagay. Sige. ano pa ang pwedeng idagdag sa lista?” tanong muli ni hiro habang ipinapakita sa asawa ang napakahabang listahan ng bibilhin iya bukas

“Ano ka ba, napakarami naman yata ng bibilhin mo?” tatawa tawang tugon ni andra habang kumakain ng apple

"Ok na yan para naman kumpleto pagdating ni baby" masayang paliwanag ni hiro sa asawa.

6 months later

Magkahawak ang kanilang mga kamay habang naghihintay sa doctor ni andra.
"Ninenerbyos na ako, Andra. Excited na ako makita ang ultrasound ng baby natin."

"Ako rin, Hiro. Sana okay ang lahat." masayang tugon ni andra.

"Sigurado 'yan. Alam kong strong si baby natin." pagpapalakas ng loob ni hiro sa asawa.

Papasok sila sa opisina ng doctor, kung saan naghihintay na ang doktor na may ngiti.

"Hello, Hiro and Andra! Good to see you both again. Are you ready for today's ultrasound?" bati sa kanila ng doctor.

"Yes, doc. We're excited to see how our baby's doing." masayang tango ni hiro.

"Oo, doc. Sana okay lahat." hawak kamay na sagot ni andra sa doctor.

Binigyan sila ng doktor ng komportableng lugar upang mag-ultrasound.

"Alright, let's begin. Here's the monitor. I'll apply the gel now." Inaayos ng doktor ang ultrasound machine habang naglalagay ng gel sa tiyan ni Andra.

"I'll start the ultrasound now." ani doctor.

Nagsimula na ang ultrasound, at agad na lumitaw ang maliit na hugis ng baby.

"Here we go. That's your baby right there." turo ng doctor sa monitor

"Wow... ang galing naman." sambit ni hiro habang nakatingin sa monitor

"Siya 'yun, Hiro. Ang liit pa niya." halos maiyak na wika ni andra

"Everything looks great. Baby's healthy and growing well." masayang wika ng doctor sa mag asawa

"Thank you, doc. Salamat talaga." dagdag pa ni hiro

"Thank you so much, doctor." ani andra

"You're welcome. Take care of yourselves and enjoy this journey." masayang bati sa kanya ng doctor. "Fix yourself and after that I will give you your vitamins and tell the gender of you baby" masayang wika ng doctor

Handa ka na ba malaman ang gender ng ating baby?" tanong ni andra sa asawa na halatang excited na excited na

"Kinakabahan na excited ako, mahal" sambit naman ni hiro habang hawak ang kamay ng asawa

Binigyan sila ng doktor ng mga vitamins at kumpletong health advice habang nag-aabang. "Here's your prenatal vitamins, Andra. And now, let's find out the gender of your baby."

Nagpatuloy ang proseso ng check-up, hanggang sa natapos na ang lahat.

"Congratulations, Hiro and Andra! It's a baby girl." masayang bati ng doctor sa mag asawa

"Cassandra" wika ni andra

KABANATA 28

“MATAMIS NA ALAALA”

“Baby’s out” wika ng doctor ng sa wakas ay successful ang paglabas ng baby namin ni hiro.

“Congratulations, Mrs. lopez” masayang bati sa akin ng doctor

Naririnig ko ang bawat iyak ng anak ko, si cassandra, ang bunga ng pagmamahalan namin ni hiro. Pumatak ang luha ko ng marahang ilagay sa aking dibdib ang umiiyak kong

anak. Animo'y isang anghel ang nagbigay sa amin ng lakas ng makita ko ang anak ko . Hinagkan ako ng marahan sa noo ni hiro.

“Thank you, love” marahang sambit saakin ng asawa ko

Masayang masaya ako sa mga oras na yun. Hindi ko maalís sa isipan ko na sa wakas ay maayos ang paglabas niya at ang buhay na inasam naming mag asawa ay unti unting matutupad.

Sa ospital, habang kami'y masaya sa pagdating ni Cassandra, hindi nawala ang mga bisita at mga regalo mula sa aming mga kaibigan at pamilya.

“Ang ganda ng anak mo, manang mana sa ninang” masayang wika ni elyse habang karga si cassandra dahil sa pag iyak nito

“Ang liit liit pa pero ang lakas lakas ng boses” wika naman ni carlo na kararating pa lang dala dala ang isang basket na prutas at mga bulaklak

“Kumusta ka, andra?” tanong sa akin ni justine

“Ayon lang ako, nakapag pahinga na rin naman” tugon ko kay justine

“Nasaan ang first time dad kong kaibigan” masayang tanong ni carlo matapos mailapag ang mga kanyang dala dalang pasalubong para sa amin. Masaya ko itinuro si hiro na mahimbing na natutulog sa sofa. Agad naman itong tiningnan ng dalawa ngunit hinayaan na dahil alam nila na pagod na pagod ito at puyat.

Habang masaya kaming nagkukwentuhan sa mga naging reaksiyon ni hiro noong manganganak pa lamang ako ay may kumatok sa pintuan ng kwarto ko.

“Nasaan ang apo ko?” masayang bungad ng aking ama kasama si mama na may dala dalang isang tumbler.

“Ang ganda ganda naman ng apo ko” unang nilapitan ni papa si cassandra habang si mama naman ay agad na lumapit sa akin para kamustahin ako.

“Kumusta ka na, anak? May masakit ba sayo?” pag alala ni mama sa akin

“Wala naman po, mama. Ayos lang ako” paniniguro ko

“Heto may dala akong sinigang na maraming malunggay para hindi ka mahirapan sa pagpapadede sa apo ko” inabot sa akin ni mama ang isang tasa ng sabaw para mahigop ko.

“Thank you, ma” wika ko kay mama na ngumiti lang at agad na pumunta kay papa upang tingnan si cassandra.

Maya maya pa ay dumating naman ang mga magulang ni hiro.

“Kumusta ka, anak?” tanong ng ina ni hiro sa akin

“Ok naman po ako, mama?” masayang tugon ko naman sa byenan ko habang ang kanyang asawa ay nauna ng tiningnan si cassandra bago pumunta sa akin ng tuwang tuwa. Mahigpit akong niyakap ng tatay ng asawa ko.

“Ang ganda ng apo po, iha. Salamat” wika ng magulang ni hiro ng matapos akong yakapin

Nagising si hiro dahil sa dami na ng bisita at halatang hiyang hiya dahil sa kanyang pagtulog.

“Ma, Pa andito na po pala kayong lahat” halatang bagong gising nabati ni hiro sa mga magulang niya at sa magulang ko

“Tulog na tulog ka kasi kaya hindi mo namalayan” sabi sa kanya ng kanyang ina

“Iyak ng iyak po kasi kagabi si cassy kaya napuyat ako, hinayaan ko muna po kasing matulog si andra para makapagpahinga ng maayos” paliwanag ni hiro sa kanyang mga magulang.

“Naku, anak mas kailangan mo pa ng mahabang pasensya sa pagpapalaki kay cassandra” tugon ng kanyang ina

“Tama ka balae, wala pa sa kalingkingan ang dadansin nyong puyat at pasensya sa pagpapalaki ng bata” tugon naman ng mama ko

“Ayos lang po yun, mama. Basta kasig cute ng anak ko wala pong problema yun.” masayang wika ni hiro habang hawak hawak ang munting kamay ng aming anak

Nagtawanan ang lahat sa silid at masayang nagkwentuhan. Masayang masaya ang puso ko dahil pakiramdaman ko ay napakaperpekto na ng buhay ko kasama ang mga importanteng tao na nagpapalakas sa akin. Habang pinagmamasdan ko ang mga magulang ko, biyenan at mga kaibigan na masayang masaya habang nakikita si cassandra na panay ang iyak at aligagang aligaga ang mga ito sa pagpapatahan sa aming munting prinsesa ay nilapitan ako ng asawa ko at niyakap.

“I love you” malambing na sambit saakin ni hiro habang yakap ako sa tagiliran niya. Inihilig ko rin ang aking mga ulo sa balikat niya at pinakiramdaman ang tibok ng kanyang mga puso. Masasabi kong payapa ang puso ko sa piling ng mahal ko.

KABANATA 29

“PAGHARAP SA PANIBAGONG BUKAS”

"Nawa'y lumaki kang may takot sa Diyos at may malasakit sa kapwa," sabi ng pari habang sinasawsaw ang kanyang mga daliri sa banal na tubig.

"Aurelia Cassandra Lopez, binibinyagan kita sa ngalan ng Ama, ng Anak, at ng Espiritu Santo." Marahang binuhusan ng pari ng tubig ang noo ni Cassandra, habang ang mga magulang nito'y puno ng emosyon at pagmamahal.

"Amen," sabay-sabay na tugon ng mga tao sa simbahan.

"Kayo ang unang guro at gabay ni Aurelia Cassandra. Ipinagkakatiwala ko sa inyo ang tungkuling ito na turuan siyang mamuhay ng may dangal at pagmamahal sa Diyos." paalala ng pari sa mag asawa

Tumango sina hiro at andra, puno ng pasasalamat sa kanilang puso.

"Bilang isang komunidad, tayong lahat ay may bahagi sa paghubog sa pananampalataya at karakter ni Aurelia Cassandra. Sama-sama nating ipagdasal ang kanyang paglaki na puno ng pag-ibig, kagalakan, at kabutihan," dagdag pa ng pari.

Matapos ang seremonya, nagtipon-tipon ang lahat sa harap ng simbahan upang batiin ang pamilya Lopez. Napuno ng tawanan at kasiyahan ang paligid, na para bang ang bawat isa ay bahagi ng bagong simula para kay Cassandra.

"Salamat sa inyong lahat," wika ni Akihiro sa mga bisita. "Ang inyong presensya ay napakalaking bagay para sa amin."

"Oo, maraming salamat," dagdag ni Cassandra. "Si Cassandra ay napapaligiran ng pagmamahal mula sa inyong lahat." dagdag ni andra

Pagkatapos ng binyag, naghanda na ang pamilya Lopez para umuwi sa kanilang bahay. Masaya ang lahat at puno ng pagmamahal ang hangin. Habang nasa kotse, hindi mapigilan ni hiro at andra ang kanilang ngiti habang pinagmamasdan ang kanilang anak na mahimbing na natutulog sa car seat.

"Ang ganda ng seremonya, 'no?" sabi ni hiro habang nagmamaneho.

"Parang kahapon lang, nagdadasal tayo na maging maayos ang lahat. Ngayon, eto na siya, si Cassandra, bininyagan na."

"Oo nga, love," tugon ni andra habang hawak ang kamay ng asawa. "Hindi ko maipaliwanag ang saya ko. Ang daming nagmamahal sa kanya."

Pagdating sa bahay, sinalubong sila ng mga lobo at dekorasyon na inayos ng kanilang mga kaibigan at pamilya. Ang mga mesa ay puno ng masasarap na pagkain, at may nakahandang cake para kay Cassandra.

"Welcome home, baby Cassy!" masayang bati ng ina ni andra na si maribeth, habang binubuhat ang apo mula sa car seat.

"Napakaganda ng apo ko!" dagdag pa nito

"Naku, mama, baka maspoil yan sa iyo," biro ni hiro habang inaayos ang mga regalo sa sala.

"Hayaan mo na, love," sabi ni andra habang tinutulungan ang nanay ni hiro sa kusina.

"Minsan lang maging baby si cassy. Deserve niya ang lahat ng pagmamahal." dagdag pa nito sa asawa.

Nagtipon-tipon ang lahat sa hapag-kainan. Habang kumakain, puno ng tawanan at kwentuhan ang buong bahay.

"Alam mo,hiro," sabi ni justine habang nagbubukas ng isang bote ng alak. "Parang kailan lang, naglalaro tayo sa kalye. Ngayon, may sarili ka nang pamilya. Ang bilis ng panahon." pag alala nito sa nakaraan.

"Oo nga," sagot ni hiro, nagbabalik-tanaw. "Hindi ko rin akalain ganito kabilis ang lahat. Pero sobrang saya ko sa buhay na ito." masayang sabi ni hiro sa mga kaibigan.

"Cheers para sa pamilya Lopez at sa bagong yugto ng kanilang buhay!" sigaw ni elyse habang itinaas ang kanyang baso.

"Cheers!" sabay-sabay na tugon ng lahat.

Habang nagpapahinga na ang lahat matapos ang masayang salo-salo, umupo sina hiro at andra sa sofa, yakap-yakap si Cassandra. Pinagmamasdan nila ang kanilang anak na natutulog, at naramdaman nila ang kapayapaan at kasiyahan sa kanilang puso.

"Love, hindi ko akalaing ganito kasaya ang buhay natin ngayon," sabi ni andra, habang hinihimas ang noo ng kanilang anak.

"Salamat,love, sa lahat ng pagmamahal at suporta mo," sabi ni hiro habang hinalikan ang noo ng asawa. "Sobrang blessed ko na kayo ang kasama ko sa buhay na ito."

"At tayo ang pinakamalaking blessing ni Cassandra," sabi ni andra, sabay ngiti. "Sa atin nagsisimula ang lahat ng ito. Mahal na mahal kita." malambing ang tonong wika ni andra sa asawa

"Mahal na mahal din kita, andra," sagot ni Akihiro. "At higit sa lahat, mahal na mahal ko kayo ni Cassandra."

Habang yakap-yakap nila ang kanilang anak, alam nilang kahit anong pagsubok ang dumating, buo at matatag ang kanilang pamilya, puno ng pagmamahal at pananampalataya.

KABANATA 30

“SA HIRAP AT GINHAWA ANG PAGSASAMA”

Tahimik na pinagmamasdan ni Andra ang kanyang mag-ama habang masayang naglalaro sa paborito nilang parke. Kasalukuyan silang namamasyal doon. Habang nakaupo siya sa inilapag nilang tela at abala sa pagbabasa ng libro, naroroon sa hindi kalayuan ang kanyang mag-ama na masayang-masaya sa paghahanap ng mga bulaklak.

"Papa, look paws!" masayang sigaw ni Cassandra habang iniabot ang isang dilaw na bulaklak kay hiro. Hindi pa gaanong matuwid ni cassandra ang mga salita ngunit matatas na itong magdugtong ng mga sasabihin sa edad niyang isang taon.

"Ang ganda, anak. Siguradong magugustuhan ito ng Mama mo," sagot ni hiro habang tinutulungan si Cassandra na maghanap pa ng iba pang bulaklak.

Hindi maiwasan ni Andra na mapangiti habang pinagmamasdan ang eksenang iyon. Ang init ng araw ay tila sumasalamin sa init ng kanilang pagmamahalan bilang pamilya. Nakita niya si Cassandra na tumatakbo pabalik sa kanya, may dalang bungkos ng mga bulaklak.

"Mama, for you!" masayang sabi ni Cassandra habang iniabot ang mga bulaklak kay Andra.

"Salamat, anak. Ang gaganda nito," sagot ni Andra, hinalikan ang noo ng kanyang anak. "Napakabait talaga ng baby girl namin." dagdag ni andra habang nakatigtig sa anak.

Sumali na rin si hiro sa kanila at naupo sa tabi ni Andra.

"Nag-eeenjoy ka ba diyan, love?" tanong ni Akihiro habang inaayos ang buhok ni Andra na hinahangin.

"Oo, sobrang saya ko ngayon," sagot ni Andra, sabay yakap kay Akihiro. "Lalo na't kasama ko kayong dalawa."

Habang nagkukwentuhan ang mag-asawa, si Cassandra naman ay masayang naglalaro ng kanyang mga laruan malapit sa kanila. Naging masaya at puno ng tawanan ang kanilang piknik. Si Akihiro at Andra ay nagbahagi ng mga alaala at mga pangarap para sa hinaharap habang pinagmamasdan ang kanilang anak na abala sa paglalaro.

"Mama, Papa, look oh!" malambing ang boses ni Cassandra habang ipinapakita ang kanyang ginawang korona mula sa mga bulaklak na pinulot niya.

"Ang ganda, anak. Bagay na bagay sa'yo," sabi ni hiro habang isinusukat ang korona sa ulo ni Cassandra. "Ngayon, ikaw ang prinsesa namin."

Masayang umiikot-ikot si cassandra habang ipinapakita ang kanyang suot suot na korona.

Habang patuloy ang kanilang masayang kwentuhan at laro, dumating ang oras ng meryenda. Inilabas ni Andra ang mga pagkaing inihanda niya mula sa basket.

"Kain na tayo, love," tawag niya kay hiro.

"Baby, let's eat na po? Are you hungry na?" malambing na tanong ni andra sa anak

"Mama, apple" paghingi ni cassandra ng paborito nitong prutas.

"Wow,love, ang daming masarap!" sabi ni hiro habang tinitingnan ang mga pagkaing nakalatag sa tela.

"Siyempre, special kasi itong araw na ito," sagot ni Andra habang inaayos ang mga plato.

Habang kumakain, napuno ng tawanan at kwentuhan ang paligid. Pinagmasdan ni Andra ang kanyang mag-ama, at sa kanyang puso, naramdaman niya ang labis na kasiyahan at pasasalamat. Ang simpleng pamasyal na ito ay nagbigay sa kanila ng mga alaalang dadalhin nila habang-buhay.

Matapos ang kanilang meryenda, muling naglaro si Cassandra, habang sina hiro at Andra ay nagkwentuhan tungkol sa kanilang mga plano sa hinaharap.

"Love, naisip ko, bakit hindi tayo magplano ng weekend getaway?" tanong ni hiro. "Para naman makapag-relax tayo at makapag-bonding pa bilang pamilya." dagdag pa nito

"Magandang idea 'yan, love," sagot ni Andra. "Saan mo balak?"

"Siguro sa isang lugar na tahimik at malapit sa kalikasan. Alam mo namang gustong-gusto ng anak natin ang mga halaman at bulaklak," sabi ni Akihiro habang pinagmamasdan si ang anak na tumatakbo sa paligid.

"Oo nga, tama ka," sagot ni Andra habang nakangiti. "Excited na akong magplano ng trip na 'yan."

Habang nag-uusap sila tungkol sa kanilang mga plano, si Cassandra ay bumalik sa kanila, may dalang isang maliit na kahoy na puno ng maliliit na bulaklak.

"Mama, Papa, wowwww" wika ni andra habang ipinapakita ang magkakaibang kulay ng bulaklak na pinitas niya.

"Ang ganda, anak," sagot ni hiro habang hinahaplos ang buhok ni Cassandra. "Tulad ng ganda mo." dagdag pa nito at muling nilagyan ng bulaklak ang tenga ng anak.

Yumakap sa kanyang ama si cassandra at inulan ito ng halik sa buong mukha. Masayang pinagmamasdan ni andra ang mag ama dahil sa lambingan nito. Buong buo ang puso ni andra na nakikita ang masayang relasyon ni cassandra sa kanyang ama.

Sa kanilang simpleng pamasyal, napuno ng pagmamahal at kasiyahan ang bawat sandali. Alam ni Andra na ang bawat oras na kasama niya ang kanyang mag-ama ay isang biyaya na hindi matutumbasan ng kahit ano. Habang patuloy silang nag-eeenjoy sa kanilang araw sa parke, alam niyang ang kanilang pamilya ay lalong tumatatag sa bawat ngiti at halakhak na pinagsasaluhan nila.

"Second chances are not given to make things right. But given to prove that we could be better even after we fall." – Unknown

The End

Isinulat nina

Janecel Sayat, Hanna Jane Tormes, Joy Mariscotes,
Aileen Olivares, Kyle Angelo Molina

Ikalawang Silahis ng Pagtangi

Si Andra at Hiro, isang mag-asawang sinubok ng panahon, ay nagpasiyang maghiwalay, sa akalang ito ang makakabuti. Subalit sa kanilang pagkakawalay, nadama nila ang kawalan at pangungulila. Sa muling pagtatagpo, natanto nilang sila ang bumubuo sa nawawalang piraso ng bawat isa. Sa pangalawang pagkakataon, piniling burahin ang masalimuot na nakaraan, binuo nila ang isang bagong kuwento ng pagmamahalan—mas matatag, mas masidhi, at handang harapin ang kinabukasan na magkasama. Ang kanilang pag-ibig ay naging patunay na ang tunay na pagmamahal ay may kapasidad na magtagal at magpatuloy, magpakailanman.

